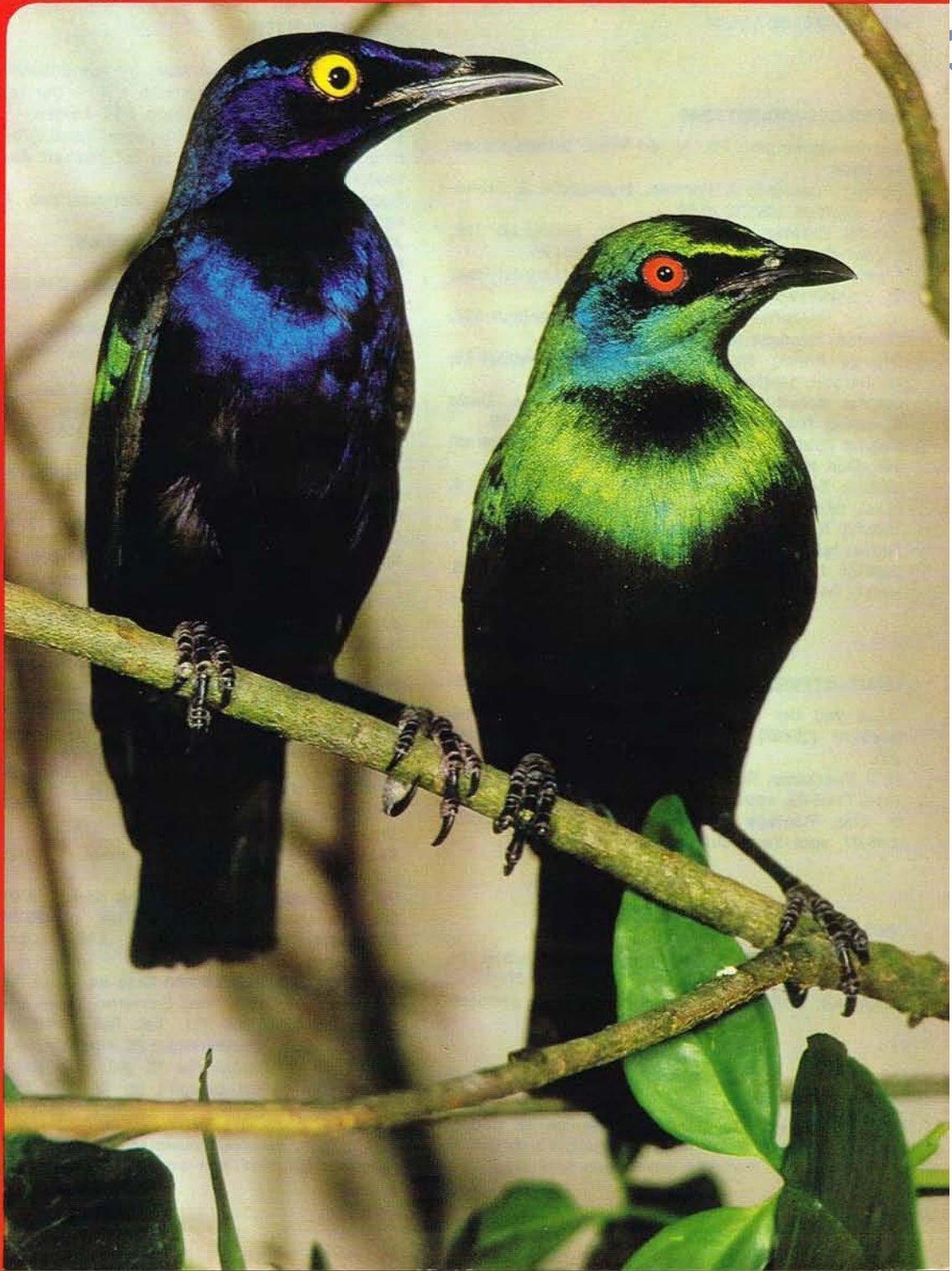

කැරු භූගෝලය

essel

De

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Rubensstraat 17, Breda, telefoon (076) 13 61 37.

Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingerdijk 331a, Schiedam, telefoon (010) 26 19 90.

Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.

2e Voorzitter: W. J. Mulder, Verwerstraat 39, Deventer, telefoon (05700) 2 36 48.

Commissaris: J. J. Krol, Trompstraat 16, Meppel, telefoon (05220) 5 38 84.

DISTRICTSVOORZITTERS

District Groningen: Plr. M. de Vries, Bielefeldstraat 22, Leek.

District Friesland: J. Forsten, Molenpolle 8, Franeker, telefoon (05170) 29 68.

District Drente: J. H. Heijnen, W. Grolstraat 126, Barger Oosterveld, telefoon (05910) 2 54 20.

District Overijssel: A. M. van Rijn, Pr. Margrietstraat 41, Haaksbergen, telefoon (05427) 30 06.

District Gelderland: D. J. Prinsen, Berkenlaan 132, Silvolde, telefoon (08350) 53 14.

District Utrecht: Th. Corbee, St. Bonifaciusstraat 76, Amersfoort, telefoon (033) 1 97 04.

District Noord-Holland: A. J. F. Lammerse, Oude Kruisweg 104, Vijfhuizen, telefoon (023) 28 59 06.

District Zuid-Holland: G. C. Goedschalk, Akeleistraat 148, Den Haag, telefoon (070) 68 16 70.

District Zeeland: J. van der Walle, Churchilweg 4, Hulst, telefoon (01140) 38 16.

District Noord-Brabant: J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, telefoon (08860) 29 78.

District Limburg: J. M. Hoebbers, Hoofdstraat 5, Horst, telefoon (04709) 12 64.

CONTACTPERSONEN TECHNISCHE COMMISSIES

D. J. van der Molen, Esschingstraat 80, Dalftsen, telefoon (05293) 12 57, voor tropen, grasparkieten etc.

H. J. Veerkamp, Royaarsplein 12, Schiedam, telefoon (010) 71 48 39, voor kleur- en postuurkanaries.

H. Elst, Plantage 213, Beverwijk, telefoon (02510) 2 66 07, voor zangkanaries.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Aletta Jacobsstraat 4, Bergen op Zoom, postbus 74, gironummer 1148324, telefoon (01640) 3 50 07.

Geopend: 08.00 - 17.00 uur. 's Zaterdags gesloten.

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling.

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling.

Binnenland f 22,50 per jaar, bij vooruitbetaling op onze giro 1148324. Buitenland f 30,— per jaar, per luchtpost extra tarief volgens PTT-kosten.

België: 350 BFr. per jaar, bij vooruitbetaling op rekening nr. 000-0156074-01 bij het bestuur der postcheks te Brussel 1.

Opgave abonnement bij het Bondsbureau, Bergen op Zoom.

ADRESSEN SPECIAALCLUBS N.B.v.V.

Nederlandse Zebra-vinkenclub

Secretaris: P. Kool, telefoon: 05280 - 6 80 28, Röntgenhof 33, Hoogeveen.

Penningmeester: A. A. Straver, Emmalaan 9, Alphen a.d. Rijn, Postgiro 43984 Coöp. Raiffeisenbank Alphen a.d. Rijn t.n.v. N.Z.C.

Contributie f 15,— per jaar. Entree f 5,—.

Speciaalclub Vorm- en Postuurkanaries

Secretaris: W. de Vries, Vleugel 3, Hoogvliet, telefoon (010) 38 27 43.

Penningmeester: P. Bos, Wilhelminalaan 11, Harderwijk, telefoon (03410) 62 73

Giro t.n.v. de postuurkanarieclub no. 1667906.

Contributie f 15,— per jaar. Entree f 5,—.

Speciaalclub Eur. vogels en hun hybriden.

Secretaris: H. A. Vervest, Peppelgaarde 41, Eetten-Leur, telefoon (01608) 1 63 70.

giro-rekening: 31.58.484 t.n.v. spec.club Eur. Vogels, H. van Es, Wilhelminastraat 23, Barendrecht, telefoon (01806) 29 80. Contributie f 17,50 per jaar.

Speciaalclub van insekten- en vruchtenetende vogels

Secretaris: H. Kehl, Kruiningenstraat 170, Rotterdam-3023, telefoon (010) 80 28 54.

Penningmeester: S. J. van Schie, Bootzmanstraat 3, Rotterdam, telefoon (010) 76 75 47, giro 2625815, t.n.v. penn. speciaalclub. Contributie f 25,— per jaar. Entree f 5,—.

Japane Meeuwclub

Secretaris: P. A. M. Timmermans, Vijverstraat 3 Halsteren, N.-B.

Penningmeester: W. A. M. Berns, Kerkallee 91, Velp, Gld., telefoon (085) 61 96 28. Rek. nr. 39 39 88 207 Rabobank, Velp, t.n.v. penn. J.M.C. Contributie f 15,— per jaar, entree f 5,—.

Parkieten Speciaalclub van Gras en Grote Parkieten

Aanmeldingen bij C. van Gemeren, Karel Doormanstraat 42, Waubach (L). Tel. 045 - 31 40 95 of bij A. B. J. Braam, Casimirstraat 25, Hoensbroek (L), tel. 045 - 21 78 58. Contributie 15 gld. per jaar. Entree f 2,50. Storten op postgiro nr. 3587100 t.n.v. Parkieten Speciaalclub, Karel Doormanstraat 42, Waubach (L).

Inlichtingen, opgave nieuwe leden en betaling contributie uitsluitend aan bovenstaande adressen.

Vogels

BLAD VAN VOGELLIEFHEBBERS (OPLAGE 46.500)

REDACTIE

C. E. van Berkel
Chr. Walraven

Redactieadres: Postbus 74 - Bergen op Zoom

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publikatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de N.B.v.V.

Kleine annonces, voor afdelingen, leden en abonnees op „Onze Vogels”, van zuiver particuliere aard zie onder „Vraag en Aanbod”.

VRAGEN OVER?

KLEURKANARIES aan: W. C. Oonk, Bergweg 37, Lochem.

ZANGKANARIES aan: M. van Woezik, Homberg 27-16, Wijchen.

GRASPARKIETEN aan: A. B. J. Braam, Casimirstraat 25, Hoensbroek.

ZEBRAVINKEN, JAPANSE MEEUWEN EN TROPENBASTAARDEN aan: W. Tolman, Beatrixstraat 80, Hardenberg.

GROTE PARKIETEN, EUROPESE VOGELS (WILDZANG) EN HUN BASTAARDEN aan: D. A. Duivis, St. Josephstraat 46, Teteringen.

TROPISCHE VOGELS aan: G. v. d. Watering, St. Theresiastraat 25, Roosendaal.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 22 november 1976.

IN DIT NUMMER

	pag.
Glansspreeuwen	420
Dolksteekduiven	421
Geslaagde kweek met het grijze paapje	422
Honingvogels	424
Het lied van de harzer	427
Nieuwe ontdekkingen op natuurgebied	428
Inheemse vogelsoorten, strandlopers	429
Worminfekties bij grote parkieten en agaporniden	430
De spitsstaartamadine	433
Boekbespreking	435
Kaalkopkraaien	436
Pietpraat over oranjeroodisabelschimmel	437
Kans op een pluimpje	438
Onze ervaringen met afr. soorten, karmozijn-astrilde, purperastrilde	440
De volière van de maand	
Japanse meeuwen	444
Beplanting in en om de volière, onze tuin	445
Kakariki's zijn erg vatbaar voor ziekten	446
Waarom vallen vogels niet uit de boom	446
Voor de handige knutselaar, het zelf maken van een voederautomaat	448
Vogelbescherming	450
De osprey (visarend)	451
Buitengebeuren	452
Wat lezers schrijven/korte berichten	456
Witoorparkiet	457

IN DIT NUMMER ADVERTEREN

	pag.
NBvV Boekenservice	423
Paradiso/Ars/Kapelle/Veraka/	
Benny Slagers/Roupe vd Voort	426
Bogena	434
Sanders/Cédé/Conditio	439
NBvV	442/443
Sluis	447
Van Gils/LSM/Siem van 't Hart/	
NBvV prijslijst centraal magazijn	454
Vraag en aanbod	458
TOVO	460
Welpi-vit	461
404	462
Rein vd Veen/Animali/Van Oostrom/	
Edelchemie/Avicentra/NBvV	463
Witte Molen	464

Foto omslag en pag. 410: H. Schremp
Glansspreeuwen

Uitsluitend brieven met betaald antwoord!

Ontwerp en druk: Steens b.v., boekdruk/offset
Postbus 59 - Schiedam - Telefoon (010) 26 06 40*

glans- spreeuwen

door E. M. Wessels

Deze prachtige vertegenwoordigers van de Afrikaanse avifauna, komen over geheel Afrika ten zuiden van de evenaar voor. Er zijn schitterend gekleurde soorten bij als de Koningsglansspreeuw en driekleurglansspreeuw, waarover ik reeds eerder geschreven heb. De andere soorten zoals ook afgebeeld op de kleurplaat zijn wat minder spectaculair gekleurd doch toch nog wel de moeite waard, vooral de weerschijn van de veervelden komt bij de meeste soorten wonderlijk mooi uit. De verschillende soorten worden vrij geregeld geïmporteerd, en zijn nu niet zo moeilijk te houden, vooropgesteld wel, dat het geen kooivogels zijn, daar zijn ze te beweeglijk voor, en dus het beste tot hun recht komen in de volière, waar ze zeker als het geen paren zijn met andere soortgelijke vogels kunnen worden samengehouden.

Aan hun menu stellen ze geen al te grote eisen, op universeelvoer en fruit zijn ze al in goede conditie te krijgen, toch mag ook levend dierlijk voer niet ontbreken, omdat ze ook in de natuur zich hiermede gedeeltelijk voeden.

Van de verschillende soorten zijn reeds broedresultaten bekend. Als u als bezoeker van de laatste bondskampioen, de inzending van de insecten- en vruchteneters goed bekeken heeft, dan heeft u ongetwijfeld ook de E.K. groene glansspreeuw gezien van de bekende liefhebber van deze vogels de heer L. van Santen uit Naaldwijk. Hij kweekt reeds verschillende jaren met deze vogels, met zeer goede resultaten. Wat ik wel van hem gehoord heb is dat er tijdens het grootbrengen van de jonge vogels enorm veel levende insecten worden gevoerd, niet alleen meelwormen, want dan lukt het niet, maar allerlei andere insecten als krekels, kleine sprinkhanen, kevers enz. enz. Ook is het zaak om tijdens de broedtijd per volière één paar te houden, want ze zijn zeer onverdraagzaam t.o.v. andere vogels. Het nestelen gebeurt meestal in een broedblok, de eieren zijn blauw/groen gevlekt van kleur.

Van de op de kleurplaat afgebeelde vogels is de rechtse vogel de groene glansspreeuw (*Lamprocolius Chalibäus*) voorkomend in midden Afrika van Angola tot Mozambique in verschillende ondersoor-

ten. Kenmerkend is het fel gekleurde rode oog. De meeste glansspreeuwen hebben een geel tot oranjeachtige oogkleur. Let ook op de blauwe oorvlek. De Engelsen noemen deze vogel dan ook „blue eared glossy starling”. Van deze soort glansspreeuw zijn ook soorten welke het karakteristieke oranje-rode oog missen, deze komen echter meer noordelijk voor in Centraal-Afrika.

De linkse vogel is mijns inziens de purperen glansspreeuw (*Lamprocolius purpureus*). Dit is wel een van de meest voorkomende soorten.

Het is echter uitermate moeilijk om zonder meer van een kleurenplaat te zeggen welke vogel het is. Van beide vogels zijn de vleugels en het dek niet zichtbaar. Toch geloof ik wel dat dit de twee juiste soorten zijn. De Purperen glansspreeuw is afkomstig uit West- en Centraal-Afrika en wordt nog steeds regelmatig ingevoerd.

Onderscheid tussen de geslachten is er bij de meeste glansspreeuwen niet, zodat het altijd zeer moeilijk

vervolg op pag. 439

Wessels

De

dolksteekduiven

Omdat ik een verwoed liefhebber ben van tropische duiven, en omdat er niet zoveel over die vogels wordt geschreven, heb ik het initiatief genomen om hierover enkele artikeltjes te schrijven.

Ik wil de meest gangbare soorten die in onze volières voorkomen en met succes gekweekt zijn behandelen. Allereerst wil ik in dit artikeltje de Dolksteekduif of *Callicolumba luzonica* onder de loep nemen. Deze mooie duif leeft op de Philippijnen, en is in het land van herkomst ook een veel geliefde volièrevogel. Voor diegene die hem nog nooit op een kleurfoto of in een volière gezien heeft wil ik even een kleine beschrijving geven. Snavel zwart, kop licht blauw, nek en rug met groene schijn, staart blauw, vleugels blauw met 2 lichtere banden, kin en borst wit, met in het midden een bloedrode vlek, buik rose. Doffer en duif zijn hetzelfde getekend, gewoonlijk is de duif iets kleiner. Wil men zeker van een paar zijn dan moet men eerst bevruchte eieren hebben. Het kweken met Dolksteekduiven is niet moeilijk, mits men ze de goede voeding en huisvesting geeft.

Wat de voeding betreft, een goed tortelduivenmengsel met wat extra witte dary, vers eikrachtvoer met wat oud brood gemengd, per dag een paar meelwormen, een goed mengsel grit en kalk-mineralen. Hierop doen mijn Dolksteekduiven het prima. In de winter doe ik een beetje levertraan door het

door Th. Cox

krachtvoer. Wanneer er jongen zijn geef ik wat liga en kuiken-opfokvoer bij. Erg belangrijk is de huisvesting. In de winter moeten „Dolken” vorstvrij en tochtvrij zitten met een minimum-temperatuur van 5 graden C. We weten dat Dolksteekduiven vleespotten hebben. Als het gaat vriezen, bevriezen de tenen en dit is niet alleen pijnlijk maar ook erg nadelig voor de verdere kweek. Dus liefhebbers, eerst een goed vorstvrij nachthok en dan Dolksteekduiven want ze zijn zeker een goede volière waard en men kan er tevens ook kleine vogels bij plaatsen, deze zullen ze niet lastig vallen behalve parkieten. Die verstoren het nest en dan komt er van broeden niet veel terecht.

Dolksteekduiven broeden in kistjes en korfjes, het liefst op een hoogte van ± 1 m, alhoewel ik een paar bezit dat steeds boven in de volière broedt. Als nestmateriaal geef ik dunne takjes stro en sprietten hooi. Dolksteekduiven willen al vroeg in het voorjaar broeden maar ik laat ze nooit voor half april beginnen. Er worden bijna altijd 2 eieren gelegd, deze zijn crèmekleurig en worden ± 15 dagen bebroed. Dolksteekduiven willen wel eens het nest in de steek laten. Daarom heb ik altijd enkele paren koerduiven deze broeden goed en brengen mijn Dolken voortreffelijk groot. Men moet zorgen dat de koerduiven goed het zachtvoer eten, eivoer, liga, meelwormen en kuikenopfok. Verschillende jaren kweekte ik ± 10 jongen in één seizoen, deze verkocht ik dan aan een handelaar die ze naar Zuid-Afrika stuurde. Dolksteekduiven zijn fijne volièrevogels en men kan er veel plezier aan beleven. Wel zijn we verplicht deze en ook andere duiven te ringen en ook stammen op te bouwen. Van vers bloed uit de Philippijnen moeten we zeer weinig of niets meer verwachten. Dus Dolksteekduivenliefhebbers schrijf op als u duiven ruilt waar de nieuwelingen vandaan komen en ring uw jonge vogels. We weten dat we met ons allen veel kunnen in de vogelliefhebberij. Denk aan de kanarieteelt, parkieten en zebrovinken. Ook in onze duivenliefhebberij zal dat lukken als we het samen doen. Volgende keer wil ik u iets vertellen over een andere soort duif.

geslaagde kweek met het grijze paapje

door Th. J. C. v. d. Kroon

Er worden ieder jaar tal van paapjes ingevoerd uit Brazilië, waaronder ook het dikbekje.

De man is asgrauw, onder op de rug wat lichter. Een kleine witte vlek op de wangen, teugels zwart, hals en borst asgrauw, borst, buik en onderstaartveren wit. Vleugels en staart zwart met grijze zomen. De pop. is lichtbruin, onderzijde bleker en witter aan de buik. De snavel is zwart met lichtere punt, oog grijs, poten donker hoornkleurig. Lengte: 11 cm. Hij dankt de naam dikbekje aan zijn grote en dikke bovensnavel, die gekromd is.

Ze leven beslist niet op goede voet met elkaar buiten de broedtijd. Elke poging tot benadering wordt door het vrouwtje ruw afgewezen.

In mijn volière van 7 m lang, 5 m breed en 2 m hoog heb ik deze paapjes nu al 3 jaar vliegen; tezamen met diamant- en zwartmaskerduifjes, binsen- en auroraastrildes, tijgervinken, enzovoorts.

Ze hadden andere jaren nog nooit aanstalten gemaakt te gaan broeden, dus rekende ik daar ook niet op.

Dit jaar echter gedroegen ze zich heel anders, want samen dartelden ze door de boompjes in de volière; van vijandigheid was niets meer te bemerken en ze begonnen zelfs op 2 plaatsen te nestelen. Deze nesten waren echter bijzonder teer, dus heb ik op die plaatsen een touwnestje opgehangen, één in een hortensia en één in een kamperfoelie en in de laatste gingen ze inderdaad nestelen.

Op 10 juni jl. zat het vrouwtje op 3 eieren, die ze alleen bebroedde. Het mannetje bewaakte dan het nest, waarbij de veren wel eens door de volière vlogen, want binnen een meter van het nest was verboden terrein voor andere vogels.

Ik heb zelfs een keer waargenomen, dat het paapje bovenop de rug van een diamantduifje zat en hem behoorlijk hard op de kop pikte.

Op 21 juni jl. waren 2 eitjes uitgekomen, het derde was onbevruucht.

De eerste drie dagen voerde alleen het popje de jongen. Uitsluitend vliegen en spinnetjes die in de vlieren zaten werden gevoerd. Na 3 dagen begon ook het mannetje met voeren te helpen en de vierde dag zat het eerste zaad in de krop van de jongen. Op 26 juni jl. heb ik de jongen geringd, wat nog maar net ging. Ringmaat 2,3 mm.

Nog steeds werd in hoofdzaak levend voer gegeven door de oudervogels. Universeelvoer werd niet aangeraakt. Ik verstrek géén extra levend voer of brood of iets dergelijks, omdat er genoeg vlieren in de volière staan en tevens groeit het onkruid, zoals raapzaad, tot ongeveer 1 meter hoog en daarin krioelt het werkelijk van de insecten. Dat er voldoende levend voer is bewijst wel het feit dat er tezelfder tijd ook een nest met 5 jonge tijgervinken opgroeide.

Op 4 juli jl. vlogen de jonge paapjes uit, tegelijkertijd met de jonge tijgervinken. Ze zaten op de staart na helemaal in de veren, hadden bijna dezelfde kleur als het vrouwtje (iets lichter), maar de snavel was nog zwart.

De 16e juli zijn ze zelf begonnen te eten en was de staart keurig aangegroeid.

De oude paapjes zijn ondertussen weer opnieuw aan het nestelen.

NBVV BOEKENSERVICE ook voor u

Een goed boek over uw hobby is een waardevol geschenk.
Vraag het, geef het.

Aantal pag.	Kleur-afb. (K) Zwart/wit (Zw.w.)	Prijs	
202	K/Zw.w.	f 18,00	AUSTRALISCHE PLATSTAARTPARKIETEN, dr. K. Immelmann
82	K/Zw.w.	f 9,75	AUSTRALISCHE PRACHTVINKEN, C. Af Enehjelm
54	Zw.w.	f 7,25	BASTAARDVINKEN, K. Speicher. Interessant voor bastaardkwekers
71	K/Zw.w.	f 7,90	BOMEN EN STRUIKEN, 120 afb. in kleur
142	Zw.w.	f 18,50	DE VOEDING VAN DE VOGELS, J. P. Holsheimer, Standaardwerk
182	K/Zw.w.	f 18,50	DE VOLIERE, C. E. van Berkel. Alles over bouw en inrichting
		in herd.	DUIVEN IN DE VOLIERE, J. Nicolai
352	K/Zw.w.	f 79,50	DUIZEND VOGELS IN KLEUR, Bruce Campbell. Een geweldig werk
135	K/Zw.w.	f 13,50	EXOTISCHE VOGELS IN KLEUREN, Chr. Walraven
71	K/Zw.w.	f 7,50	GENEESKRACHTIGE EN GIFTIGE PLANTEN, 120 afb. in kleur
319	K/Zw.w.	f 18,50	GIDS VOOR DE VOGELS VAN EUROPA, Bruun. Uitstekend determineerwerk
80	Zw.w.	f 7,90	GRASPARKETEN MIJN HOBBY, G. A. Radtke
30	K/Zw.w.	f 25,00	GROTE PARKIETEN, ATLAS met 65 afbeeldingen in kleur en kweekbeschrijving
184	K/Zw.w.	f 24,50	HANDBOEK VOOR DE GRASPARKIETLIEFHEBBER, G. A. Radtke
237	Zw.w.	f 18,50	HANDLEIDING VOOR DE ZEBRAVINKKWEKER, W. Beckmann
98	K/Zw.w.	f 9,75	HEBT U OOK AL EEN PAPEGAAI, R. R. P. v. d. Mark
72	K/Zw.w.	f 7,50	IN DE BOSSEN, 120 afb. in kleur
61	Zw.w.	f 7,25	KANARIERASSEN, K. Speicher
63	Zw.w.	f 7,25	KANARIES, K. Speicher
167	K/Zw.w.	f 14,90	KANARIES HOUDEN ALS LIEFHEBBERIJ, R. R. P. v. d. Mark
144	Zw.w.	f 18,50	KLEURKANARIES KWEKEN KUNT U OOK, H. J. Veerkamp
194	K/Zw.w.	f 47,50	KWARTELS EN FAZANTEN, A. Rutgers
178	K/Zw.w.	f 37,50	KWEKEN MET VOGELS, C. E. van Berkel. Een compleet en uitstekend werk
83	K/Zw.w.	f 6,50	KWEKEN VAN GRASPARKIETEN, W. Beckmann
158	K/Zw.w.	f 16,50	ONZE GOUDVINK EN HAAR HYBRIDEN, J. Vermeulen
77	K/Zw.w.	f 6,90	PAPEGAAIEN, C. Af Enehjelm
28	K	f 25,00	PAPEGAAIENATLAS, 10 afbeeldingen in kleur met beschrijving
139	K/Zw.w.	f 12,25	PAPEGAAIEN EN PARKIETEN ALS LIEFHEBBERIJ, R. R. P. v. d. Mark
87	Zw.w.	f 7,50	PARKIETEN, C. Af Enehjelm
130	K/Zw.w.	f 14,90	PARKIETEN UIT AUSTRALIE, R. R. P. v. d. Mark
264	K/Zw.w.	f 36,50	SIERVOGELS HOUDEN KUNT U OOK, R. R. P. v. d. Mark
69	K	f 8,25	TROPISCHE VOGELS, H. Bechtel
126	K/Zw.w.	f 9,75	TROPISCHE VOGELS HOUDEN KUNT U OOK, R. R. P. v. d. Mark
216	K/Zw.w.	f 17,50	TROPISCHE VOLIEREVOGELS DEEL I, Rutgers
224	K/Zw.w.	f 17,50	TROPISCHE VOLIEREVOGELS DEEL II, Rutgers
224	K/Zw.w.	f 35,00	VOGELPRACHT IN NATUUR EN VOLIERE, Robiller. Een uitstekend boek
72	K/Zw.w.	f 7,50	VOGELS DIE MEN KENNEN MOET, G. Rohm, 120 afb. in kleur
112	K/Zw.w.	f 17,50	VOGELS DIE VRAGEN WORDEN OVERGESLAGEN, Jos van Himbergen. Alles over voeding
88	Zw.w.	f 8,00	VOGELZIEKTEN, Raethel
72	K/Zw.w.	f 7,50	WAT BLOEIT LANGS ONZE WEGEN, 120 afb. in kleur
72	K/Zw.w.	f 7,50	WAT BLOEIT IN BOS EN HEIDE, 120 afb. in kleur
127	K/Zw.w.	f 9,75	WAT VLIEGT DAAR, Dr. W. H. Dobben
91		f 9,50	WATERSLAGERS EN HARZERS, M. v. Woezik. Alles over zangkanaries
71	K/Zw.w.	f 7,50	WEIDEN EN AKKERS, 120 afb. in kleur
127	K/Zw.w.	f 11,50	WILDZANGVOGELS, R. R. P. v. d. Mark
		f 19,90	ZIEN IS KENNEN. Zeer bekend en uitstekend determineerwerkje
		f 9,00	GRAMMOFOONPLAATJE HARZER, 33 toeren
		f 9,00	GRAMMOFOONPLAATJE WATERSLAGER, 33 toeren

OOK ANDERE NIET GENOEMDE NEDERLANDSTALIGE BOEKEN OVER HET HOUDEN EN KWEKEN VAN VOGELS EN OVER VOGELS IN DE NATUUR ZIJN DOOR ONS TE LEVEREN.

UW BESTELLINGEN WORDEN ZONDER BIJKOMENDE KOSTEN, DUS FRANCO, THUIS BEZORGD!

ALLE BOEKEN ZIJN DIREKT LEVERBAAR. U KUNT BESTELLEN DOOR OVERMAKING VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG OP GIRO 1148324 t.n.v. BOEKENSERVICE N.B.V.V., Postbus 74 te Bergen op Zoom. GAARNE DUIDELIJK DE TITEL(S) VAN HET BOEK VERMELDEN, ALSMEDE UW NAAM, ADRES EN WOONPLAATS; zie ook onze eerder gepubliceerde boekenlijsten. Prijswijzigingen voorbehouden!

honingvogels

A. J. Mobbs (Engeland)

Het is echt jammer dat twee van de mooiste Afrikaanse honingvogelsoorten nl. de malachiethoningvogel (*Nectarinia famosa*) en de tacazzehoningvogel (*Nectarinia tacazze*), een rust- of eclipskleed hebben. De mannetjes van beide soorten meten zo'n 25 cm, wanneer ze hun broedkleed dragen.

De malachiethoningvogel is zeker, wanneer hij pas ingevoerd is en in een kooi werd ondergebracht, altijd tamelijk opgewonden: hij wil dan wel eens nerveus van zitstok naar zitstok springen.

Alhoewel deze vogels echt impressionant moeten lijken in een grote vlucht of volièrre, moet men mannetjes zeker alleen onderbrengen, daar ze in broedconditie omwille van hun agressieve natuur, alle andere vogelsoorten in hun buurt zullen aanvallen, zelfs als ze groter dan henzelf zijn.

Het mannetje van de malachiethoningvogel is een volledig malachietgroene vogel, met gele flankveertjes. De vleugel- en staartveren zijn zwart, het middelste paar staartveren is verlengd. Een iets grotere ondersoort heeft helrode flankveertjes, maar men ziet ze zelden bij de vogelliefhebbers. In rustkleed lijkt het mannetje erg goed op het popje, maar hij behoudt gewoonlijk de twee verlangde staartveren en een kleine metaalgroene vlek op de vleugeldeken en de rug. De popjes hebben een bruinigrijze bovenzijde; de onderzijde is geelachtig

met groenachtige vlekken; ze hebben ook een opmerkelijk gele oogstreep.

Tacazzehoningvogel-mannetjes zijn metaalachtig bronsgroen aan de kop en de nek, met een metaalachtige violetrode mantel, bovenstaartdekveren, keel en borst. De vleugels, staart en het overige van de onderzijde zijn zwart. Het middelste paar staartveren is langer dan de overige. In rustkleed lijkt het mannetje op het popje, maar hij behoudt meestal zijn verlengde staartveren, de zwarte vleugels en soms een gedeelte van de metaalkleurige veertjes op de vleugels en de rug. De popjes van de tacazzehoningvogels zijn olijfbroen bovenaan en vuilgeel onderaan met een opvallende vuilgele oogstreep. Zoals bij de meeste honingvogels die een eclipskleed hebben, blijken ook de malachiet- en de tacazzehoningvogel een beetje onregelmatig te ruïen. Ik heb een malachiethoningvogel-mannetje gekend dat z'n volledig broedkleed pas had en een paar dagen later het weer begon te verliezen. Gelukkig blijkt dit vooral voor te komen bij exemplaren die pas in gevangenschap zijn; wanneer ze enkele jaren bij de vogelliefhebber zijn, gaat dit wel beter; soms verliezen ze dan hun broedkleed helemaal niet meer.

Een andere grote honingvogel, die helemaal geen rustkleed heeft, is de bronskleurige honingvogel

(*Nectarinia kilimensis*). Het mannetje is ongeveer 22,5 cm lang. Hij is overwegend metaalachtig bronsgroen, met een purperzwarte bovenzijde, vleugels en staart; de verlengde middelste staartveren zijn afgezoomd met een metaalachtige bronskleur. De popjes zijn olijfgrijs met donkerder oorveertjes en geelachtig onderaan met bruine streepjes. Zoals alle grotere soorten, kan ook de bronskleurige honingvogel erg agressief zijn; hij moet daarom alleen worden gehuisvest.

Tenslotte wil ik nog de mooiste van alle honingvogels vermelden, nl. de goudvleugelhoningvogel (*Nectarinia reichenowi*). Het mannetje is ongeveer 22,5 cm lang; een ander opvallend kenmerk van

Pracht honingvogel in eclipskleed (*Nectarinia pulchella*; m.) Let op de metaalglans van de vleugeldekveren, die mannetjes-in-eclipskleed van popjes onderscheidt.

deze soort is de naar-beneden-gebogen snavel. De snavel van het mannetje is langer en nog meer gebogen dan bij het popje. Het broedkleed van het mannetje is een metaalachtige oudgoudachtige kleur met een groenachtige weerschijn op de kop en verder naar de bovenstaartdekveren toe. De basis van de vleugelveren heeft dezelfde kleur, het overige van de vleugels en de staart zijn zwart met helder gele buitenvanen. Het middelste paar staartveren is langer; ze nemen zo ongeveer één derde van de totale lengte in. Op kin en borst ziet men een metaalachtig koperrode kleur en verder alleen nog zwart.

Ametystrughoningvogel (*Nectarinia zeylonica*; m.) Pas ingevoerd nemen honingvogels dikwijls deze houding aan.

In rustkleed is het gehele lichaam zwart, de vleugelveren behouden hun geelachtige basis en ook de staart verandert niet. De popjes zijn olijfgroen bovenaan en geel gevlekt met olijf onderaan. De vleugel- en staartveren zijn afgezoomd met goudgeel, maar de middelste staartveren zijn niet verlengd.

Geelrughoningvogel (*Aethopyga siparaja*; vr.)

Alhoewel dit een grote soort is met een impressionante snavel, is de goudvleugelhoningvogel niet zo agressief als de meeste andere grote Afrikaanse soorten, en soms kan men een paartje tezamen houden, alhoewel men zorgvuldig moet nagaan of ze wel echt samen gehouden kunnen worden, als ze volledig zijn ingewend.

In een volière te Dussen,
Pronkten twee gewone mussen,
De parkieten vonden het geen gezicht,
En vonden het hun plicht,
Om die mussen maar gauw te sussen.

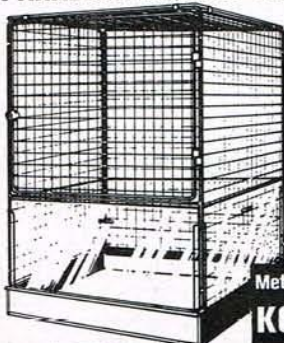
H. B., Beek en Donk.

Reeds
duizenden
geleverd!

PARADISO - KOMECO ZELFBOUW VOLIERES

Geheel metalen zelfbouw kamervolières van genormaliseerde elementen. Steeds uit te breiden en onder te verdelen. Twee standaard-uitvoeringen met on-eindig veel combinatiemogelijkheden. Het past altijd! Gegarandeerd!

PARADISO-KOMECO VOLIÈRE geen kooi, maar een echte vogelwoning!

Dof zwart, slagvast ge-ëpoxeerd, roestbestendig, morsvrij en hygiënisch.

Waterdichte aluminium schuiflade. Gemakkelijk toegankelijk. Veilig af te sluiten. Geen zichtbelemmering!

Montage? Het werk van een ogenblik. Geen gereedschappen nodig!

Metaalwarenfabriek Hulskamp B.V.

KOMECO - DIVISION

POSTBUS 52 TE ALKMAAR

Stuur de BON of schrijf een briefkaart aan:

BON Zend mij Uw rijk geïllustreerde prospectus met technische beschrijving en prijzlijst van de **PARADISO-KOMECO ZELFBOUW VOLIERES**

Naam:

Adres:

Plaats:

GEZA SEPT

Voorkomt en geneest virusziekten en infecties.

Een goedkoop en afdoend middel dat eenvoudig toegepast kan worden:

enige druppels aan het drinkwater toevoegen is voldoende.

Populierstraat 121-123
Tel. 070-323930; Den Haag

**W. ROUPPE
VAN DER VOORT**

ARS

DIERENSPECIAALZAAK

Wij hebben steeds zeer mooie vogels, zowel in onze binnen- als buitenvolières voor u in voorraad. Ruime keus in exclusieve soorten. Verse mierenieren en meelwormen steeds voorradig.

In- en verkoop van vogels

LEPELSTRAAT 32 - GROENLO - TEL. 05440-1704

KAPPELLE's KRACHTVOER "K.K."

Blijft thans door een geheel nieuwe productie-methode ook na maanden gegarandeerd

ZACHT EN RUL

Dit speciaal uitgebalanceerde voer bevat alles wat de vogels nodig hebben en ze eten het graag. Breng uw vogels dus in topconditie met:

KAPPELLE's KRACHTVOER "K.K."

Levering via de erkende handel.

Vraagt monster en folder bij:

FA. JAN D. KAPPELLE & ZN.
POSTBUS 2 - TELEFOON 1 39 27 - DEVENTER

Wij hebben regelmatig voorradig duizenden tropische vogels
Pracht vinken - Parkieten -
Duiven - Kanaries - Papegaaien
Grote Parkieten

's-Zondags van 10 tot 14 uur
geopend.

VOGELHANDEL „BENNY SLAGERS”
DORPSTRAAT 79 - ENTER (Ov.)
TELEFOON 05478-682

“VERAKA”

Specialiteit in tentoonstellingskooien voor pelsdieren, pluimvee en vogels - Voorfronten in alle maten - Tevens opvouw-bare kooien voor honden, katten, duiven, papegaaien etc.

Bondskooien - Hooiruiven - Voerbakjes

Alles gepuntlast - 100% service.

“VERAKA”

Markstraat 17 - Telefoon 01693 - 1448
Terheijden N.Br.

Het klankbeeld (of indruk)

Aangezien de zangvogels op elke toer afzonderlijk worden beoordeeld, zou de vraag kunnen worden opgeworpen of de punten toegekend voor klankbeeld geen dubbele bewaarding vormen.

Klankbeeld vormt geen dubbele bewaarding, ondanks dat de gezongen toeren wel worden betrokken bij het toekennen van punten voor klankbeeld. Het is nl. meer de wijze van voordracht, samen met de kwaliteit van de toeren, die de waarde van het klankbeeld bepalen.

Eenzijds kan een vogel met zeer goede toeren, die afgebroken en in stukken en brokken worden gezongen, niet het maximum aan punten voor klankbeeld worden toegekend.

Anderzijds kan een lied met een toerenwaarde van niet hoger dan voldoende of goed, evenmin het maximum aan punten voor klankbeeld worden toegekend.

Een prima lied met storende fouten is ook uitgesloten van hoge waardering voor klankbeeld. Ook de kwaliteit van de hoofdtoeren spelen een rol bij het toekennen van punten voor klankbeeld. Het is moeilijk vaste normen voor te schrijven bij de waardebeoordeling van het klankbeeld. De keurmeester heeft hierbij een zekere vrijheid, om uit het samenspel van de verschillende elementen te beoordelen of het lied als geheel als voldoende, goed of zeer goed kan worden aangemerkt en aan de hand daarvan te bepalen of hij 1, 2 of 3 punten voor klankbeeld noteert. Zie voor klankbeeld in het gedeelte voor waterslagers blz. 49.

Stamharmonie 4 vogels

Bij de beoordeling en waardering van de stamharmonie van een stam harzervogels, gelden dezelfde maatstaven als die zijn omschreven op blz. 50-51 in het gedeelte voor waterslagers.

Ik meen dan ook naar deze beschrijving te mogen verwijzen, om onnodige herhaling te voorkomen.

Stamteelt

Voor het onderwerp stamteelt meen ik ook te mogen verwijzen naar het gedeelte voor waterslagers, te beginnen op blz. 53.

Stamteelt is een zeer belangrijk onderwerp. De wijze waarop men stamteelt toepast is m.i. bepalend voor het al dan niet bereiken van een voortdurend succes in de kweek.

Ik acht het daarom van groot belang, dat de lezer en vooral hij, die later als keurmeester leiding moet geven in de sport, dit onderwerp terdege bestudeert. Op de examens wordt aan dit onderwerp dan ook veel aandacht besteed en worden verschillende vragen daarover gesteld.

door M. van Woezik

Ziekten

Iedere kanarieliefhebber krijgt op zijn tijd eens te doen met de een of andere vorm van ziekten onder zijn vogels.

De kennis omtrent herkennen, voorkomen en bestrijden van kanarieziekten is dan ook een belangrijk element bij het beoefenen van de teelt.

Vooraf de keurmeester zal in zijn functie herhaaldelijk worden geraadpleegd door andere liefhebbers, die met kanarieziekten te kampen hebben en van hem wordt verwacht, dat hij de juiste diagnose kan stellen en het middel aanwijst om de liefhebber te helpen. Zie blz. 58-63.

Fouten

Uit de voorgaande beschrijving, waarin de waarde-toeren van het hazerlied werden behandeld, heeft de opmerkzame lezer kunnen leren, dat die toeren kunnen worden gebracht in perfecte vorm en toon, maar ook in een kwaliteit, dat zij niet voor het verkrijgen van waardepunten in aanmerking komen. In het laatste geval kunnen zij zelfs, indien de kwaliteit de welluidendheid van het geheel schade doet, als foutieve toeren worden gestraft.

Dit laatste betreft de in het keursysteem genoemde waardetoeren. Daarnaast worden in het keursysteem onder de rubriek „gezongen fouten” nog enkele toeren genoemd, die nooit waardepunten kunnen verkrijgen, maar steeds hetzij als neutrale, hetzij als straffoer worden behandeld. Dit zijn de zwieren, de ophaal en de neustoeren. In feite zijn dit steeds straffoeren, maar indien genoemde toeren nauwelijks hoorbaar, kort en zacht worden gebracht, waardoor zij geen schade doen aan het klankbeeld van een overigens goed lied, dan kan de keurmeester volstaan met zulk een toertje als neutraal te beschouwen, hetgeen hij tot uiting brengt door de straffoer te onderstrepen en daarachter een 0 in te vullen. Hij toont daarmee aan, dat de vogel een straffoer zingt, die echter niet zodanig is dat hij hem moet straffen. Voor de kweker is het echter belangrijk te weten, dat de aanleg voor de straffoer aanwezig is.

Het bestraffen der zangfouten geschiedt naar hetzelfde systeem als het waarderen der goede toeren, nl. de trappen van hoedanigheid: slecht, slechter en zeer slecht. Voor de straffoeren heeft de keurmeester 3 punten ter beschikking. Slecht 1 punt, slechter 2 punten en zeer slecht 3 punten, die van het totaal der waardepunten worden afgetrokken, waarna de uitkomst met 3 wordt vermenigvuldigd.

worminfecties bij grote parkieten en agaporniden

tekst: A. Fernée-Oudorp

foto's: P. Roders

Er zijn diverse wormmiddelen in de handel. Bij voorkeur moeten deze medicamenten van de dierenarts betrokken worden. De belangrijkste reden hiervan is dat er vele slechtwerkende middelen in de handel zijn waarvan u en uw vogels geen voordeel hebben. Het beste kunt u bij de dierenarts vragen naar L-Rippercol of Levamisole. Dit is de zuivere L-isomeer van Tetramisole. T.o.v. de gewone Rippercol is de werkzaamheid 2x zo groot en de giftigheid aanzienlijk minder. Het werkzame bestanddeel van Rippercol is een 10% tetramisole-oplossing die smaakloos is. Deze tetramisole is vooral goed werkzaam tegen de spoelwormen (ascariden) maar ook tegen de haarwormen (capillaria). Het L-Rippercol heeft geen wormdodende werking en is nog minder een eierdodend middel. Dit wormmiddel veroorzaakt bij de wormen een krampstoestand die — indien juist gedoseerd — blijvend is. Het middel drijft de wormen dus nog levend af, ze gaan echter spoedig na het afdrijven dood. Verder heeft L-Rippercol het voordeel boven b.v. Piperazine dat het niet alleen de volwassen wormen afdrijft maar ook de onvolwassen wormen en larven.

Dosering: voor de tetramisole is dat 40 mg/kg lichaamsgewicht. Dit betekent dat als we een vogel hebben van 100 gram (Valkparkiet of Roodrug), dan

is de dosering voor deze vogel $\frac{1}{0.1} \times 40 \text{ mg} = 400 \text{ mg}$

tetramisole. L-Rippercol is een 10% tetramisole-oplossing en dat houdt in dat er per cc (1 cm³) 100 mg tetramisole in zit. Aan zuivere L-Rippercol

mag de vogel dus binnen krijgen $\frac{400}{100}$ van 1 cc =

0,04 cc. Dat is natuurlijk zeer moeilijk af te meten. Het is eenvoudiger om het via een andere weg te benaderen. Als we uitgaan van 1 cc L-Rippercol dan bevat dit 100 mg tetramisole. Met deze 100 mg kun-

nen we $\frac{100}{40} = 2,5$ kg vogel behandelen, of als we

bij ons voorbeeld van de Valken en de Roodruggen blijven dan is dit voldoende voor 25 vogels met een lichaamsgewicht van 100 gram (0,1 kg).

WAARSCHUWING. Er is nog een ander wormmiddel op de markt van dezelfde fabrikant, eveneens op tetramisole-basis. Bedoelt wordt hier APPERCOL. In dit middel is de tetramisole opgelost in ijsazijn. Dit middel is voor onze volièrevogels giftig. Het geeft leverbeschadigingen en luchtzakvertoebeling door de ijsazijn. Dit geneesmiddel is niet voor onze vogels bedoeld en het moet daarom sterk ontraden worden om dit te gebruiken.

Een ander prima middel is Equizole en Thiabenzole, beide met of zonder A. Deze geneesmiddelen, welke gemaakt zijn om spoelwormen bij paarden te be-

strijden zijn ook weer alleen bij de dierenarts verkrijgbaar. De toevoeging met A betekent dat er Piperazine aan toegevoegd is en is daardoor wat effectiever in de bestrijding. Het is in zakjes verkrijgbaar van 45 gram en bestemd voor een eenmalige dosering voor een paard (lees vogel) van 225 kg. Omgerekend is dit 200 mg/kg lichaamsgewicht. Hier zit echter een moeilijkheid in. Was de L-Rippercol een vloeistof welke eenvoudig in een maatbekertje of spuitje is af te meten, de Equizole of Thiabenzole echter is een poeder wat we niet in volume af kunnen meten, maar dat gewogen moet worden. Als u niet de beschikking heeft over een balansje is het vrijwel onmogelijk om 200 mg af te wegen. Een manier is de inhoud van het zakje te verdelen in een aantal hoopjes doch dit is een zeer onnauwkeurige en weinig aanbevelenswaardige manier. Het poeder is NIET oplosbaar in water.

Als we deze middelen toch willen gebruiken dan moeten zij gemengd worden door het kracht- of eivoer. Een methode die ook wel toegepast wordt is: de trosgierstaren laten weken en dan het poeder uitstrooien over de nog vochtige aren.

Het geneesmiddel dat als eerste tegen de wormen werd gebruikt is het Piperazine. Ten opzichte van de reeds genoemde geneesmiddelen mag het Piperazine verouderd genoemd worden. Wilt u het toch gaan gebruiken dan kunt u het beste naar Piperazine-dihydrochloride vragen. Dit is smaakloos en oplosbaar in water. Wat ook wel gebruikt wordt (werd) is Uvilon, een piperazine-hexahydraat hetwelk wordt gebruikt in de geneeskunde voor de mens. Het piperazine werkt niet 100% tegen de spoelwormen en het werkt maar matig tegen de haarwormen. Het is verkrijgbaar bij de dierenarts en sommige producten ook in de dierspeciaalzaak. U kunt het in verschillende vormen aantreffen zoals in tabletten, als een poeder of vloeibaar. De dosering aanhouden welke op de verpakking staat aangegeven, aangezien de concentratie van de piperazine in de verschillende eenheden nogal eens varieert.

Wijze van toedienen

Is van de geneesmiddelen voor vogels bekend hoe groot de dosering moet zijn, over de wijze van toedienen worden we veelal in het ongewisse gelaten. De meest gebruikte methode die door de liefhebber wordt gebruikt is het mengen van de medicamenten door het drinkwater of door het krachtvoer. Op zichzelf is dit niet zo verwonderlijk, want op nagenoeg alle geneesmiddelen die in de dierspeciaalzaak verkrijgbaar zijn, staat op de gebruiksaanwijzing vermeld: „toe te dienen met het drinkwater”. Mogelijk grijpt dit advies terug op het toedienen van medicamenten aan kippen. Van de kip is namelijk exact bekend hoeveel drinkwater zij per dag gebruikt. Hier ligt nu het essentiële verschil met onze volièrevogels, want niemand kan ons vertellen hoe groot het drinkwaterverbruik van onze verschillende vogels is.

Van de Australische parkieten is bijvoorbeeld bekend dat zij in de lange droge zomers veelal dagen zonder drinkwater zijn. Deze vogels hebben door de eeuwen heen hun levenswijze hierop ingesteld. Dit houdt in dat de meeste soorten tot een week zonder

water kunnen zonder ernstig in konditie terug te lopen.

Door deze periodieke drinkwatertekorten hebben deze vogels geleerd een maximaal profijt te trekken uit de dauwdruppels welke in de vroege ochtend aanwezig zijn, bovendien eten de parkieten graag groenvoer dat ook zeer veel vocht bevat.

Wat zijn nu de konsekwenties als het geneesmiddel gemengd door het drinkwater gegeven wordt. Het mag als bekend worden verondersteld dat vogels over het algemeen over een goed reukvermogen beschikken. Heeft het drinkwater een onaangename lucht voor de vogels dan zullen zij er niet van drinken. Dit is niets nieuws. Bij de meeste liefhebbers is bekend dat als ze het drinkwater wat gaan „aanzoeten” (druivesuiker toevoegen) de vogels er wel van zullen drinken, of juist gezegd, we zien de vogels er van drinken. Of alle vogels er van drinken en of ze dezelfde hoeveelheid gebruiken is ons niet bekend. Dat betekent dus dat als we een geneesmiddel aan het water hebben toegevoegd, we met zekerheid weten dat de vogels NOOIT de juiste hoeveelheid ervan zullen opnemen. Meestal zal de dosering te laag zijn, soms te hoog. Ditzelfde gebeurt bij het mengen door het krachtvoer. Er is dan echter een betere controle mogelijk omdat we kunnen zien dat het krachtvoer opgegeten is. Het is alleen niet bekend welke vogel het heeft opgegeten en in welke hoeveelheden. BEIDE METHODEN ZIJN DUS INEFFICIËNT. BIJ WERKELIJKE ZIEKTE EN HET DAARDOOR MOETEN TOEPASSEN VAN MEDICAMENTEN MOETEN WE DEZE WIJZE VAN TOEDIENEN NIET GEBRUIKEN.

Er is maar één goede methode en derhalve is deze de beste: wij — als liefhebbers — moeten de vogels op een onvrijwillige manier toedienen wat ze nodig hebben, want op een vrijwillige manier lukt dit niet. De meest voor de hand liggende methode is door middel van een pipet een oplossing in de bek van de vogel te druppelen. Hier is echter een groot nadeel aan verbonden, want druppelen we te snel en te veel dan kan de vogel dit in zijn longen krijgen en het dier is ten dode opgeschreven. Dit negatieve resultaat hebben helaas al vele liefhebbers aan den lijve ondervonden, al gebiedt de eerlijkheid mij wel te zeggen dat dit veelal is terug te voeren op de ondeskundigheid van de betreffende liefhebber. Worden op deze manier 4 tot 5 druppeltjes vloeistof in alle rust toegediend, dus druppeltje voor druppeltje en met daar tussen in gelegenheid tot slikken dan is aan deze methode van toedienen weinig risico verbonden. Dat het dan toch nog wel eens fout wil gaan zit in het feit dat de vogel de pipet in de bek heeft en de liefhebber daardoor niet kan zien wanneer het druppeltje valt. Op dat moment gokt de liefhebber dus maar wat, onder het motto: „het kan vriezen of dooien”.

Het gevaar zit er dus in dat volgens de boven beschreven methode de vogel wat van de vloeistof in zijn longen kan krijgen. Populair gezegd: de vogel verslikt zich en de vloeistof schiet in zijn verkeerde keelgat.

Een betere methode is om het risico van verslikken uit te sluiten. Er blijkt nu een redelijk simpele methode te zijn om aan deze eis te voldoen. Er moet

via de bek een speciale naald worden ingebracht tot in de krop van de vogel. Op het eerste gezicht lijkt deze methode erger te zijn dan bovengenoemde kwaal, maar als de nodige voorzichtigheid in acht wordt genomen, is er absoluut geen gevaar bij. Of de vogel nu zenuwachtig is of zit te hijgen, dit speelt geen enkele rol meer ten aanzien van het inspuiten. Het speciale van de naalden is duidelijk zichtbaar op de foto's. Het zijn gewone injectie-naalden waarvan de scherpe punt is verwijderd. Tegen het inwendig beschadigen van de vogel is de naald als het ware nog „stomper” gemaakt door er een rond kogeltje op te solderen. Het gebruik van deze naalden is volgens mij — en vele anderen — de enig juiste methode om geneesmiddelen in de juiste dosering en zonder gevaar toe te dienen.

Het inspuiten

Er zijn twee hoofdregels waaraan voldaan moet worden. U MOET deze beide leren als u de gewenste resultaten wilt bereiken. Om zich als een dierenarts te gedragen zal de meesten wel niet aangeboden zijn, doch u zult zien dat u dit gedeelte van het vak spoedig en met succes onder de knie kunt krijgen. De twee hoofdregels zijn:

1. U moet zelf niet zenuwachtig zijn.
2. De naald MOET in de krop van de vogel gekomen zijn voor de spuit leeggedrukt mag worden.

Geloof u mij maar, als u punt 1 — wat het moeilijkste is — onder de knie hebt, dan zal punt 2 weinig problemen meer geven.

U vangt de vogel en liefst zo snel mogelijk. Een vogel opjagen is natuurlijk nooit goed, want hij kan zichzelf dan lelijk beschadigen door ergens tegen aan te vliegen. U neemt nu de vogel in uw linkerhand, waarbij u met duim en wijsvinger de kop goed fixeert. In tegenstelling tot wat u mogelijk zou verwachten, mag de vogel rustig zitten hijgen zonder dat dit op de behandeling van invloed is. Wel is het belangrijk dat de kop van de vogel niet of nauwelijks kan bewegen en wel om de volgende redenen:

1. De vogel kan u niet bijten
2. De naald krijgt u anders niet in de bek.

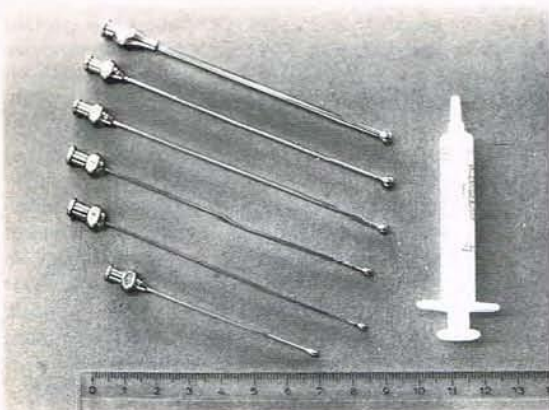
Alvorens verder te gaan is het te enen male noodzakelijk om eerst af te spreken wat links en rechts is bij de vogel. Nee, glimlacht u nu maar niet, hier gebeuren de grootste vergissingen mee. Wat is er namelijk aan de hand. Iedereen, dus ook een vogel, heeft een rechter en een linker kant. Om vast te stellen hoe dit zit moeten we in dezelfde richting kijken als de vogel doet en er is dan zonder enige aarzeling een rechter- en een linkerkant aan te wijzen. Tijdens de behandeling echter kijken de vogel en de liefhebber elkaar aan. Nu is schijnbaar rechts en links bij de vogel verwisseld. In werkelijkheid is er natuurlijk niets verwisseld, maar wees er attent op en maak er geen vergissing mee.

Afspraak: Als we het over rechts en links hebben bij de vogel en bij degene die de behandeling uitvoert, dan hebben we het over de echte linker- en rechterkanten.

Verder geven de bijgeplaatste foto's een juist beeld van de situatie en zullen vergissingen niet behoeven voor te komen.

De vogel wordt met de linkerhand vastgehouden. In de rechterhand hebt u de gevulde injectiespuit

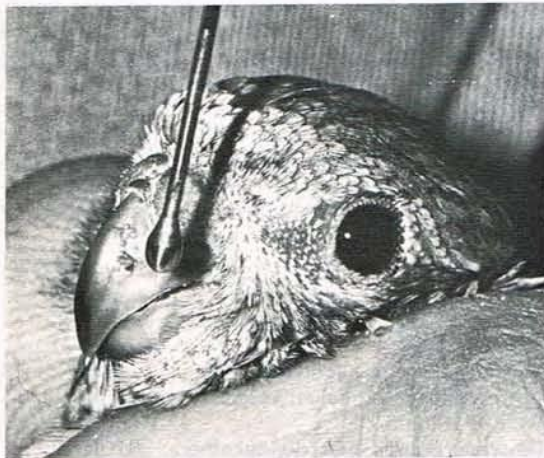
ysel

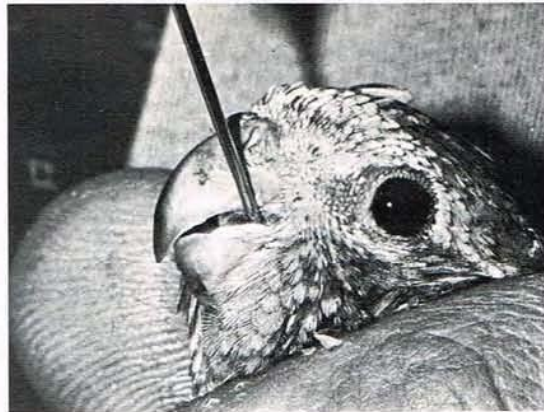
De speciale naalden voor het inspuiten van geneesmiddelen

Zo wordt de vogel vastgehouden

Het plaatsen van de naald

De naald zit nu 5 cm in de vogel

met de speciale naald en u brengt de naald LINKS in de bek van de vogel. Dit inbrengen van de naald is niet moeilijk daar de vogel er direct in begint te bijten. Soms doet de vogel zijn tong naar boven doch met wat geduld kunt u de naald op de juiste plaats boven de tong krijgen. Zit de naald nu in de keelholte van de vogel dan moet deze RECHTS in de keelholte worden ingevoerd, dus in de slokdarm. Dit gebeurt eigenlijk vanzelf, want als we even recapitulieren: de naald wordt aan de LINKERKANT van de bek ingevoerd en aangezien de naald schuin gehouden wordt, komt hij vanzelf RECHTSACHTER in de keelholte terecht. Nu kunnen we de naald verder laten glijden — **BESLIST NIET DRUKKEN** — en tijdens dit glijden draait de spuit was losjes door de vingers. Na ongeveer 4 tot 8 cm, afhankelijk van de grootte van de vogel, komt de naald in de krop van de vogel. Ondertussen loopt de naald nagenoeg evenwijdig met de lichaamsas van de vogel. Het is beslist noodzakelijk dat de naald in de krop van de vogel zit, dus ongeveer 4 tot 8 cm is gezakt. Nu kan voorzichtig en stapsgewijs, maar beslist niet te snel, de oplossing in de krop van de vogel gespoten worden. Het verdient aanbeveling dit te doen bij een niet te volle krop en dus bij voorkeur op het midden van de dag. Nadat de oplossing is ingespoten kan voorzichtig en ook weer niet te snel de naald uit de vogel getrokken worden.

De lengte van het stuk van de naald dat in de vogel zal (lees: moet) verdwijnen, hangt natuurlijk af van de grootte van de vogel. Als richtwaarde kunt u aanhouden:

Neophema's 4 cm

Valken en Roodruggen 5-6 cm

Rosella's en grotere parkieten 7-10 cm

Bevindt de naald zich niet diep genoeg in de vogel als de spuit wordt leeggedrukt, dan stroomt er wat van de oplossing terug in de bek van de vogel. Ditzelfde gebeurt ook als er te veel vloeistof wordt ingespoten; de vogel loopt als het ware over. Daarom moet er als richtwaarde worden aangehouden: 0,5 cc voor de Neophema's (dit zijn de Turquoisines en Splendids) en tot 1 cc voor de grotere soorten. Dit overstromen is mij in het begin meerdere malen overkomen, maar om u gerust te stellen, ik heb nog nooit een dode vogel gehad door het inspuiten.

Wordt vervolgd.

de spitsstaart- amadine

De Nederlandse Bond erkent 2 kleuren spitsstaart-amadines en wel de roodsnavel- en de geelsnavel-spitsstaart. Helaas is het momenteel zo dat deze 2 soorten nog maar zelden „kleurzuiver“ op de TT worden aangeboden. In de meeste gevallen zijn de roodsnavels vooral bij de snavelinplant oranje en de spitsstaarten met een gele snavel zijn helemaal zeldzaam.

Het is nog niet zo lang geleden dat ikzelf geelsnavel-spitsstaarten bezat die op een TT goed waren voor 91 punten. Maar **had** is ook in dit verband een lelijk woord. Door een gewijzigde interesse zijn bij mij de spitsstaarten wat op de achtergrond geraakt met als gevolg dat ik ze nog wel heb maar niet meer om er bewust goede vogels van te kweken. Ze zitten nu dan ook in een grote volière in een bonte collectie vogels, met alle gevolgen van dien. Twee jaar geleden ben ik nl. begonnen om ook de kleine tropen jonge mais te voeren omdat gebleken was dat ook de kleine tropen graag mais eten. Tot mijn schrik moest ik vaststellen dat deze mais voor mijn spitsstaarten slechte gevolgen had. De snavels die oorspronkelijk geel waren verkleurden tot oranje, waardoor deze vogels totaal ongeschikt werden voor de TT (orangesnavels worden gestraft met -3 pnt. voor kleur). Ik hoor u nu al denken dat ik dan maar moet overstappen op roodsnavels of geen mais meer moet voeren! Nu, mais blijf ik verstrekken omdat is gebleken dat alle vogels het bijzonder graag eten en mijn geelsnavel-spitsstaarten blijf ik ook houden omdat ik er altijd veel plezier van heb gehad!

Laten wij de draad over de spitsstaarten weer opnemen. Naast het grote verschil in snavelkleur is er ook verschil in kleur van de bevedering. De kleuren van de geelsnavels zijn in het algemeen wat fletser dan bij de roodsnavels. Vooral het bruin van het dek en lichaam verschilt bij deze twee soorten.

Het verschil in geslacht is ook bij deze vogels moeilijk waarneembaar. Inderdaad worden in alle boeken

verschillen aangegeven tussen mannen en poppen en zeer zeker zal in veel gevallen de man een grotere bef, een grotere „broek“-tekening en wat langere verlengde staartpennen hebben. Helaas gaat dit niet meer voor 100 procent op, zodat ik vasthoud aan de zang van de man, want alleen de zang geeft hier weer uitkomst.

De kweek met spitsstaarten is vrij eenvoudig; alleen moet worden vooropgesteld of het de bedoeling is TT-vogels te kweken of om alleen maar kweekresultaten te hebben. TT-vogels kweekt men het beste paarsgewijs, al dan niet in een broedkooi. Kweekresultaten zijn echter beter als de vogels met meerdere koppels zullen worden gehouden.

Het nestkastje dat de spitsstaarten het liefste hebben is een niet te diepe gesloten kast met een kleine opening. Ikzelf gebruik kastjes met een bodemoppervlak van 10 x 15 cm met een hoogte van 10 cm. Het gat is \varnothing 3 cm in een van de bovenhoeken van het kastje. Als nestmateriaal gebruiken ze hoofdzakelijk uitgeplozen touw en veertjes. Mijn ervaring is wel dat ze het zeer op prijs stellen als in het kastje een nestje met gras is gevormd. De eitjes, soms wel zeven stuks maar meestal vijf, worden zowel door de man als door de pop bebroed. Voor het grootbrengen van de jongen zijn spitsstaarten niet veeleisend. Ik ben zelfs van mening dat ze de jongen met zaad en geweekt brood ook groot zouden krijgen. Een uitgebreider menu is uiteraard beter. Naast dagelijks een portie gekiemde zaden, ei- en levend voer blijken ze ook halfrijpe onkruidzaden graag te voeren. Welke onkruidzaden daarvoor geschikt zijn heeft u kunnen lezen in Onze Vogels, mocht u dat hebben gemist dan kan ik u zeggen dat nagenoeg alle onkruidzaden die u in de bermen kunt vinden geschikt zijn voor onze vogels.

ysel

De

Als levend voer staat op de eerste plaats de meelworm, maar miereëitjes (poppen) lijken mij meer geschikt.

Als de jongen zijn uitgevlogen beginnen de ouders meestal kort erna met een nieuw nest en 3 tot 4 broedsels zijn dan ook beslist geen uitzondering. De jonge vogels hoeven niet bij de ouders te worden weggevangen als u beschikt over een grote vlucht. Verblijven zij in een kleine vlucht dan is het wel raadzaam om ze te verhuizen naar een jeugd-volière.

Als alles naar wens verloopt dan zullen de jongen spoedig ruien en de jonge mannen met de zangstudie beginnen. Handig is het dan ook om deze vogels met een kleurring te ringen om zodoende mannen beter te kunnen herkennen. In het najaar gaat u natuurlijk selecteren voor de TT. De vogels die voor de TT in aanmerking komen moeten dan getraind worden. In dit geval is dat trainen alleen het laten wennen aan de TT-kooi, want echt africhten is er hier niet bij. Ik zou u willen afraden om de vogels dadelijk in een TT-kooi af te richten. Een niet te ruime broedkooi voldoet volgens mij beter. De zitstokken in die kooi moeten zodanig zijn aangebracht dat als de vogel een volgroeide staart heeft hij met die staart de kanten van de kooi niet kan raken. Is dat nl. wel het geval dan zal de vogel veel aan schoonheid moeten inboeten omdat de verlengde staartpennen gebroken of op z'n minst beschadigd zullen zijn.

Spitsstaarten slapen graag in een kastje, maar vogels voor de TT moet u niet de beschikking over een

kastje geven omdat ook in zo'n kastje de staart te lijden heeft.

Tot slot wil ik nog iets zeggen over de bastaardkweek met de spitsstaart. Zeer mooie bastaarden heb ik gezien van spitsstaart x zebrevink. Minder gelukkig zijn de bastaarden tussen de spitsstaart en de gordelgrasvink. De F.1 kan een heel mooie bastaard zijn, alleen de bastaarden zijn vruchtbaar en worden teruggepaard aan hun ouders. Teruggapen aan de spitsstaart kan leiden tot een betere snavelkleur, een nadeel is echter wel dat het model van de spitsstaart nadelig wordt beïnvloed. Paren wij deze F.1 terug aan de gordel dan duurt het generaties eer wij weer kunnen zeggen met een echte gordel te doen te hebben. Verlengde staartpennen zijn nl. generaties later nog te zien maar ook de snavelkleur, vooral bij de snavelinplant is generaties later vaak nog niet zoals die bij een goede gordel moet zijn. Redenen waarom ik bastaarden tussen de gordel en de spitsstaart niet erg toejuich. Een andere bastaard van de spitsstaart die ook wel wordt gebruikt om de snavelkleur te verbeteren is die van de maskeramadine en de spitsstaart. De bastaarden van deze kruising teruggepaard aan de spitsstaart kan reeds in de derde generatie goede geelsnavelspitsstaarten als resultaat hebben. Deze paringen zijn erg interessant voor een experimentele kweker, maar als het u te doen is om TT-vogels te kweken, dan geloof ik dat u beter raszuivere vogels kunt aanschaffen.

Hans Klören

Bogena helpt mensen dieren helpen

Zo blij als een vogel in de lucht met Bogena produkten voor vogels.

Vrij in de lucht of in een volièr... onze gevederde vrienden verzorgt u het best met speciale Bogena produkten. Kanaries, papegaaien, duiven, parkieten of welke vogel u ook maar bezit, u kunt vertrouwen op Bogena!

Kanarie kernvoeder: Opfokvoer voor jonge vogels. Krachtvoer in de rusttijd. Voor kanaries en tropische zaad- en insektenetende vogels. Bevat alle bestanddelen die onmisbaar zijn voor jonge vogels en die oudere vogels in optimale konditie houden. Kortom: eiwitten, koolhydraten, vetten en vitaminen in de juiste verhouding.

Universeel voeder: Voor alle insektenetende vogels zoals b.v. japanse nachtegalen, schama-lijsters, kardinalen, brilvogels etc. Bevat gedroogde insekten.

Parkieten kernvoeder: Hoogwaardig opfokvoer, dat gemakkelijk wordt opgenomen. De hoge eiwitverteerbaarheid (96%) geeft garantie voor krachtige en gezonde vogels.

Vraag de gratis folder over alle Bogena vogel-produkten!

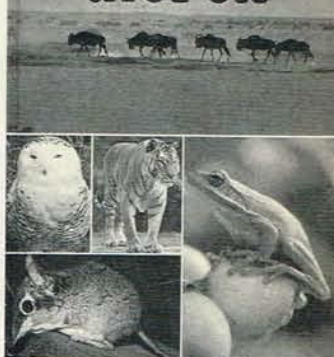
bogena

Bogena b.v., Sluisweg 2, Waalwijk.

Bogena produceert o.a. genees-, verzorgings- en voedingsmiddelen voor honden, katten, konijnen, hamsters, duiven, vogels, vissen en vele andere dieren.

boekbespreking

het grote handboek der dieren

HET GROTE HANDBOEK DER DIEREN is een encyclopedisch werk, dat werd samengesteld onder redactie van **Eve Harlow en Jain Parsons**; de Nederlandse vertaling en bewerking is van **M. de Jong en R. de Jong-Kop**.

Een groot aantal experts heeft aan dit boek zijn medewerking verleend en hierdoor is een werk ontstaan, dat voor menige dierenliefhebber veel nuttige informatie bevat. Uiteraard is het niet mogelijk om in een boek met een omvang van ruim 250 pagina's diep op de materie in te gaan, maar een groot voordeel is dat de informatie kort en duidelijk wordt gegeven. Vanaf de primitiefste dieren tot de zoogdieren wordt alles behandeld.

De uitvoering is bijzonder mooi en ontelbare kleurenfoto's, zwart-wit foto's en tekeningen verlevendigen het geheel. De prijs is voor een dergelijk fraai boek zeer laag nl. f 34,50. Uitgave: Uitgeverij Helmond.

BEDREIGDE VOGELSOORTEN IN EUROPA door **Stanley Cramp en Robert Hudson** is gebaseerd op een rapport van de Raad van Europa en de in dit rapport vermelde soorten, die met ondergang worden bedreigd, worden in dit boek uitvoerig besproken. Van de 59 vogelsoorten die behandeld worden, zijn er vele bekenden zoals de pelikaan, de flamingo, de roodhalsgans en de slechtvalk, maar ook minder algemeen bekende vogels, zoals het vaal stormvogeltje, de terekruiter en de Eleonora's valk. Bij iedere soort is naast de uitvoerige beschrijving een verspreidingskaart en een fraaie kleurenfoto opgenomen. Een goed verzorgd boek, dat ons doet beseffen wat we op het punt staan te verliezen, als er tenminste geen maatregelen worden genomen. Uitgave: Het Spectrum - Utrecht/Antwerpen. Prijs f 49,50.

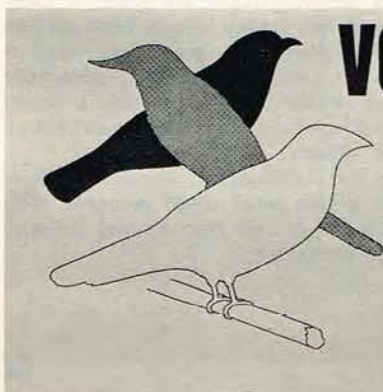

PRACHTVINKEN HOUDEN van **Thijs Vriends** is een boek waar menig liefhebber en kweker van prachtvinken veel plezier aan kan beleven. Vriends heeft veel ervaring met deze vogels en die ervaring kan men in dit boek terugvinden. Nadat aandacht is besteed aan de prachtvinken in de vrije natuur, komen de verzorging, voeding en kweek uitvoerig aan de orde, waarna de afzonderlijke soorten worden besproken. Naast alle bekende soorten komen ook minder bekende aan de orde en de liefhebber van deze vogels krijgt een goed beeld van de soorten die regelmatig, maar soms helaas ook zelden, worden ingevoerd.

Een groot aantal kleurenfoto's zijn in dit boek opgenomen. Helaas moeten we echter constateren dat de kwaliteit daarvan erg wisselend is. Naast werkelijk goede foto's zijn er ook een aantal beneden de maat, hetgeen eigenlijk wel jammer is bij dit overigens uitstekende boek. Uitgave: L. J. Veen, Wageningen.

INFORMATIE IN WOORD EN BEELD OVER STADSVOGELS door **A. P. en G. den Hoed** verschijnt in een serie boekjes, die informatie willen geven over een aantal onderwerpen, die met de natuur verband houden. Na een inleiding over de stadsvogels en een aantal daarmee samenhangende zaken, zoals voedsel-concurrentie, vogels en mensen, tuinvogels in de winter etc., worden de vogels die in onze steden voorkomen besproken en is er meestal ook een kleurafbeelding van opgenomen. Een handig boekje voor de stadsbewoner, die iets meer wil weten over de vogels in zijn omgeving. Uitgave: Moussaults Uitgeverij, Baarn.

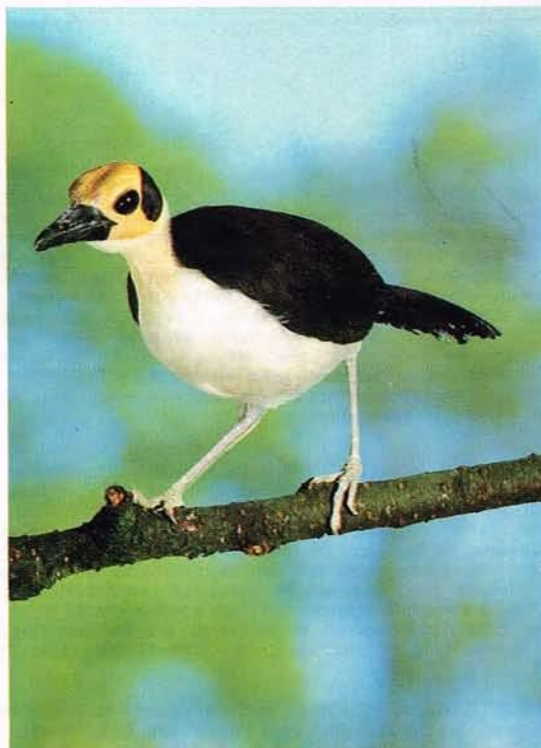

VOGEL '77

Met duizenden vogels in honderden soorten,
de grootste vogelshow van Nederland.
Zeer grote verkoopklasse!

Op 14 - 15 en 16 januari 1977
in Diergaarde Blijdorp te Rotterdam.

kaalkopkraaien

Cecil Webb, een officiële dierenverzamelaar voor de befaamde Londense dierentuin, bevond zich in het begin van de negentiende eeuw in een kamp in Kameroen, toen een uiterst vreemde vogel bij hem werd gebracht. De vogel was in een klem terechtgekomen, die gezet was voor stekelvarkens. Weliswaar had het arme dier kans gezien uit de val te komen, maar brak hierbij beide poten. Het bleek een **picathartes** te zijn, waarvan slechts twee soorten bestaan, althans bekend zijn, namelijk de **geelnekpicathartes** en de **grijsnekpicathartes**. Ook spreekt men wel van withalspicathartes en grijsalspicathartes. De vogels zijn ongeveer zo groot als een ekster en in het begin wist men niet beter dan ze maar onder te brengen bij de kraaien en men noemde ze kaalkopkraaien; die naam hebben ze heden ten dage nog en wel de withalskaalkopkraai (**Picathartes gymnocephalus**) en de grijsalskaalkopkraai, die ook wel roze-kaalkopkraai (**Picathartes oreas**) wordt genoemd. Een eeuw later kwam men er achter, dat deze vogels toch niet recht bij de kraaien hoorden en bracht men ze onder bij de spreeuwen (**Sturnidae**). Dat bleef zo enige tientallen jaren en eerst in 1951 zag men in dat ze eigenlijk tot de timalia's (wel zeer grote en gespecialiseerde) (**Timaliinae**) behoorden, een onderfamilie van de familie vliegenvangers (**Muscicapidae**). Het lijkt me overbodig u een signalement van de vogels te geven, daar de gekleurde afbeeldingen voor zichzelf spreken. Beide „vreemdelingen” hebben domicilie in Afrika: de grijsals komt voor in Sierra Leone, Ghana en

Togo, de withals uitsluitend in Kameroen. Het zijn echte bodemvogels, die zich voortbewegen met lange sierlijke sprongen. Het schijnt dat ze slechts zelden op de wieken gaan. Luidruchtig zijn ze stellig niet, maar hun roep wordt beschreven als „kwakend”. De biotoop van deze vogels is rotsachtig en dat is niet zo verwonderlijk als men weet dat ze hun nesten bouwen in rotsholen en spelonken. Ze broeden in niet al te grote kolonies en hun nesten doen denken aan kolossale zwaluwnesten. Ze worden gemaakt van modder en grassen, van binnen gevoerd met ruw plantaardig materiaal. Een en ander wordt tegen de rotswand gemetseld op hoogten variërend van anderhalve tot viereneenhalve meter, vrijwel altijd onder een overhangend rotsgedeelte. Er worden twee eieren gelegd, die sterk in kleur kunnen variëren en niet zelden zijn de twee uit één legsel totaal verschillend. De grondkleur varieert van groenachtig tot rossig, bedekt met donkerder grijze en bruine vlekken. Beide partners broeden om beurten en het schijnt dat van elk tweetal eieren er slechts ééntje uitkomt.

Het voedsel van de „kaalkoppen” bestaat uit allerlei ongewervelde dieren (vaak zitten ze achter mierencolonnas aan), maar ook eten ze wel slakken, kleine kikkers en dergelijke.

pietpraat over oranjeroodisabel- schimmel

door J. Kuiper

De standaard zegt over oranjeroodisabelschimmel het volgende: zeer minimaal pigment bij fijne bestreping welke zacht moet uitvloeien, doorlopend tot in de flanken. Vleugel en staartpennen eveneens zeer lichtbruin. Op de rug, tussen de streepjes, geen of zo weinig mogelijk bruin. Snavel, pootjes en nagels licht van kleur. De bijkleur, het oranjerood, moet absoluut eenkleurig zijn, daarbij een normale schimmelfactor. De schimmelverdeling zo egaal mogelijk over het lichaam, borst mag iets minder schimmel bezitten. Voorkomende fouten: streping te grof of te donker; tussen de streepjes op de rug bruin; opgebleekte vleugelpennen; oranjerood niet geheel egaal of gevlekt; te weinig schimmel op kop en/of borst; witte broek (mozaïekfactor). Heeft u eigenlijk al eens een topvogel in deze kleurslag erg goed bekeken? Een typische vogel met uitgesproken vrouwelijke trekken, bij zo'n topper is werkelijk alles zacht en vloeiend, zelfs doorgewinterde liefhebbers kunnen bij het aanschouwen van een ideaal-vogel helemaal lyrisch worden.

Over het algemeen is het aanbod in deze kleurslag zeer behoorlijk, dat geldt voor de aantallen en voor de kwaliteit. Als de gemiddelde kwaliteit zo goed is lijkt het eigenlijk overbodig er een pietpraat aan te wijden; dat zulks toch gebeurt vindt zijn oorzaak in het feit dat toch erg veel liefhebbers de verkeerde vogels inzenden en de goede thuis laten zitten, gewoon omdat de persoonlijke smaak voorgaat ten opzichte van de standardeisen, de afloop van zo'n

experiment is bijna altijd een teleurstelling voor de betrokken inzender. Als je nu op je gemak zit te kijken naar een vlucht gevuld met oranjeroodisabelschimmelvogels, vallen ogenblikkelijk de mannen met hun felrode borstkleur op, natuurlijk aangenaam om naar te kijken; de kweker/eigenaar houdt dan ook niet op met lofzangen op deze vogels. Maarrr . . . ons vraagprogramma kent helemaal geen roodborstisabelschimmels, dat vraagprogramma kent wel oranjeroodisabelschimmels die een egale schimmelverdeling laten zien over het hele lichaam, dus ook in de borst! Een oranjeroodisabelschimmel is qua schimmelverdeling pas een absolute topper als de schimmelverdeling in borst en rug volkomen gelijk is. Ja, u heeft gelijk, de standaard zegt inderdaad dat de borst iets minder schimmel mag bevatten dan de rug, toch zal de vogel met een volkomen gelijkmatige schimmelverdeling op de eerste plaats komen. Da's logisch hè? Natuurlijk moet dan ook het pigment en de roodfactor aan de gestelde eisen voldoen om gezamenlijk die topper te vormen. De reden voor het feit dat de standaard de schimmeleis voor de borst iets afzwakt is een volkomen natuurlijke, reden genoeg om daar iets dieper op in te gaan. Bekend is dat mannen vrijwel nooit schimmel in de borst laten zien, bij poppen is juist op diezelfde plek ook iets minder schimmel waarneembaar dan op de rest van het lichaam, de schuld hiervoor ligt in beide gevallen bij de hormonenproductie van de vogel. Omdat bij mannen en poppen de hormonenproductie niet gelijk is ontstaat dan ook een duidelijk verschil in schimmelgradatie, ofwel, een bepaald hormoon werkt bij mannen sterker dan bij poppen. Met redelijke zekerheid mag gesteld worden dat het hier gaat om een hormoon dat een belangrijke rol speelt bij de geslachtsrijping. De voltooiing van de jeugdruï en het op kleur komen van vogels zijn beide belangrijke stadia in het proces van de geslachtsrijping. Bij sommige vogels duurt het wel drie jaar voordat ze op kleur zijn, dan duurt het in dat geval ook drie jaar voordat zo'n vogel geschikt is voor de fok. Weer andere vogels veranderen volkomen van uiterlijk tegen het broedseizoen, dat zijn vrijwel altijd de mannen; deze tijdelijke verandering wordt ook wel het prachtkleed genoemd. Heeft dat nu iets te maken met deze schimmelvogels, zult u zich verbijsterd afvragen. Het antwoord hierop is ja! Ook kanariemannen ontwikkelen een prachtkleed, wel niet zó opvallend, maar toch is dit summier prachtkleed er de oorzaak van dat de borst veel intensiever gaat lijken en dan . . . dag schimmel! Oranjeroodisabelschimmels van goed tot zeer goed zullen door genoemde oorzaken dan ook bijna uitsluitend van het vrouwelijke geslacht zijn, eigenlijk geldt dit voor alle schimmelvogels, met uitzondering van de reeds besproken zalm, het is misschien nuttig die aflevering nog eens te herlezen. Kweek met vogels die een goede roodfactor bezitten, als uw vogels te zwaar schimmel worden heeft u een vrijwel intensief exemplaar nodig om dat te corrigeren. Het paren aan bruin zal de isabellen te bruin doen worden, in bepaalde gevallen is dit misschien noodzakelijk om pigmentverlies te herstellen. Zonlicht kan katastrofes veroorzaken, oppassen! In de volgende pietpraat zal ik met u de satinet behandelen, TOT DAN!

kans op een pluimpje

door Jos van Himbergen

Wanneer we onvoorbereid ergens aan beginnen zijn de kansen op een mislukking veel groter dan men soms wel denkt. Met bepaalde zaken raken we vertrouwd en och . . . het zal zo'n vaart niet lopen. Nou, dat doet het wel. Vandaag zelf ondervonden. In Wasserwendi met de gondellift naar Käserstatt en dan gaan we straks te voet terug naar Wasserwendi. Uiteindelijk zijn we daar natuurlijk wel weer terechtgekomen, maar wel via een dwaaltocht door de Mägisalp naar Reuti en dan met de postauto terug naar Wasserwendi. Beter was geweest om de kaart van Zwitserland niet te hebben vergeten op een dergelijke tocht om te kunnen vaststellen welk gehucht waar ligt, anders heeft men aan de bewegwijzering onderweg niet veel steun.

Ondanks het feit, dat we met het land en zijn bewoners al vele jaren vertrouwd zijn, doen er zich soms toch verrassingen voor, die van een fijne wandeltrip een vermoeiende aangelegenheid kunnen maken. En dat idee, beste vogelvrienden, dringt zich in de vogelvoeding keer op keer naar voren. We houden al jaren vogels en kweken daarmee, maar af en toe loopt het uit de hand en de voeding is daar vaak de schuld van. In mijn vorig artikel hebben we gezien, welke vreselijke problemen er kunnen ontstaan in de tijd direct na de kweekperiode als jonge vogels zelfstandig gaan worden. Niet alleen zelfstandig naar hun gedragingen, doch lichamelijk zelfstandig en om dit te verwezenlijken komt er heel wat kijken op het menu van de jonge dieren. Een veelheid aan bouwstoffen moet worden aangevoerd om een jonge vogel de kans te geven zich NORMAAL te ontwikkelen. We moeten de nadruk op „normaal” leggen, want anders krijgen we afwijkingen te zien, die we niet direct kunnen thuisbrengen en het is nadien gewoonlijk te laat om nog iets te kunnen verbeteren. Het kwaad is geschied en de kunstgrepen komen dan aan de orde.

In het artikel „Van binnen en buiten bekeken” hebt u gezien wat zaden zoal aan massa- en sporenelementen kunnen bevatten en hoe onevenwichtig deze in een zaadsoort aanwezig kunnen zijn. Ditzelfde gaan we vandaag zien in de bouwstenen van het voedingseiwit: de aminozuren. Wanneer we als vogelliefhebber ons afvragen of we het wel zo ver moeten zoeken dan kan ik dat met een volmondig ja beantwoorden en naar de praktijk verwijzen waar de ondervindingen dit laten zien.

Iedere zaadsoort of ander voermiddel bevat in meerdere of mindere mate voedingseiwit.

Bijvoorbeeld milletzaad bevat 11,1 % ruw eiwit en raapzaad 20 %. Raapzaad heeft bijna het dubbele eiwitgehalte van milletzaad en van beide zaadsoorten kan een vogel per etmaal slechts evenveel in grammen opnemen. Zouden we in de groei- of rui-periode te veel milletzaad in het mengsel opnemen,

dan is een gebrek aan groeistoffen duidelijk aanwezig. Milletzaad bevat wel dezelfde bouwstenen in het eiwitgehalte, doch de meeste hiervan in veel geringere mate dan raapzaad of andere zaadsoorten. Ook de hoogte van het percentage eiwit in een zaadsoort bepaalt de aanvoer van aminozuren zoals het navolgende voorbeeld laat zien.

Milletzaad ruw eiwit 11,1 %, bevat 11,5 gram leucine per 100 gram eiwit = 11,5 % leucine per gram eiwit. Raapzaad ruw eiwit 20 %, bevat 68 gram leucine per 100 gram eiwit = 6,8 % leucine per gram eiwit. Gehydrolyseerd verenmeel ruw eiwit 87 %, bevat 82 gram leucine per 100 gram eiwit = 8,2 % leucine. Als we deze gegevens omrekenen naar het werkelijke gehalte aan leucine in het produkt dan komen we voor milletzaad op 1,28 % leucine en in raapzaad op 1,36 % leucine, ondanks dat het percentage leucine in het eiwit van milletzaad bijna het dubbele is van het percentage leucine in het eiwit van raapzaad. In gehydrolyseerd verenmeel is het percentage leucine zelfs 7,13, dus in veren rijkelijk aanwezig.

De noodzaak om vogelvoedsel in de juiste balans te houden is daarom wel degelijk aanwezig en zelfs aangepast aan de verschillende perioden (rust-, rui-, kweek- en jeugdruil).

Bouwstenen van het eiwit, die voor eivorming van belang zijn: Threonine en histidine en voor veder-vorming: leucine, lysine, methionine, cystine en arginine. Bij tekorten aan deze laatste aminozuren uiten afwijkingen zich in gedraaide veren, minimale en slechte bevedering en tijdens groeiperioden in verenpikken en opeten daarvan.

Ter vergelijking gaan we kijken wat we van deze bouwstoffen aanvoeren met bijv. milletzaad en raapzaad en hetgeen de veren uiteindelijk aan deze bouwstoffen bevatten.

Het gehalte van deze bouwstenen varieert evengoed in andere hier niet genoemde zaadsoorten en het zal nuttig zijn om bij het samenstellen van de zaadmengsels in de diverse perioden daar terdege rekening mee te houden, hetgeen in mijn bedoeling ligt, daar te zijner tijd een bruikbaar overzicht van te maken, zodat de vogelvriend zijn doen en laten kan testen. Hieronder volgen de percentages van de aminozuren in het produkt.

	Milletzaad	Raapzaad	Gehydrolyseerd verenmeel
Ruw eiwit	11,1 %	20 %	87 %
Leucine	1,28 %	2,33 %	7,13 %
Lysine	0,20 %	1,72 %	1,57 %
Methionine	0,30 %	0,72 %	0,44 %
Cystine	0,20 %	0,86 %	3,39 %
Arginine	0,41 %	1,99 %	5,74 %

Als in een periode vlotte rui en nieuwe veder-vorming moet plaatsvinden, dan zal voor snelle aanvoer via de voeding voor deze bouwstenen moeten worden gezorgd. In het artikel „Nog geen pluim op de hoed” hebt u kunnen lezen, dat mijn praktijkervaringen duidelijk in deze richting wijzen. De snelle reactie van ruiende en verenpikkende vogels rechtvaardigt de gedachte om op uitgebreide schaal bij vogels in gevangenschap verder te gaan zoeken en experi-

menteren. Dit geldt eveneens voor vogels van de psitasie-groep, waarbij het wel gewenst is om per soort de juiste methode te vinden om de benodigde aminozuren, anders dan via het drinkwater, te kunnen toedienen.

Uit onderstaand overzicht kan blijken, dat ook andere produkten dan vogelzaden belangrijk kunnen bijdragen in de aminozuurbehoefte van vogels.

	Ei (wti + dooier)	Biergist	Magere melkpoeder
Ruw eiwit	12,8 %	50,9 %	34,6 %
Leucine	1,38 %	3,56 %	3,39 %
Lysine	0,99 %	3,77 %	2,70 %
Methionine	0,52 %	0,81 %	0,90 %
Cystine	0,45 %	0,51 %	0,31 %
Arginine	0,95 %	2,39 %	1,25 %

In samengestelde zachtvoerders kunnen deze produkten aan praktisch alle vogelsoorten ter beschikking worden gesteld, waarbij dient aangetekend, dat fabrieksmatig ingedroogd ei de genoemde bouwstenen in meer geconcentreerde vorm bevat gezien de vochtvermindering in het produkt. Het apart verstreken in te hoge doseringen per dag geeft moeilijkheden, omdat de ruw eiwitgehalten te hoog zijn. Evenals in een mengsel van zaden is het voor een gemengd zachtvoeder aan te raden een gehalte aan totaal ruw eiwit van 18 % niet te overschrijden. Gebeurt dit gedurende langere tijd wel, dan zullen de vogels als eerste kentekenen hiervan dunnere, onwelriekende mest gaan produceren.

vervolg van pag. 420

is een paar samen te stellen. Het gebeurt daarom nog wel eens, dat eigen kweek glansspreeuwen eigenlijk geen bepaalde soort is, maar een bastaard van twee verschillende soorten, de meeste liefhebbers zullen dit niet eens opmerken, alleen de werkelijke specialist op dit gebied zal het zien. Maar helaas veel van die mensen zijn er niet, ook al omdat er in het Nederlands geen goede lectuur over is, en iedereen kan nu eenmaal niet de vrij dure natuurgidsen kopen, waar precies in beschreven staat welke kenmerken elke vogel precies heeft. Glansspreeuwen zijn leuke gezellige vogels het houden en verzorgen en liefst ook het kweken zijn zeker de moeite waard. Daarnaast ook prima showvogels, er zijn er heel wat als kampioen op een TT geweest. Ook al zijn het vrij gemakkelijk te houden vogels en ook al zijn ze vrij regelmatig verkrijgbaar wees er toch zeer zuinig op, trouwens dat moeten we op al onze vogels zijn. Alleen in de handen van werkelijke vogelliefhebbers horen deze vogels thuis, en niet bij mensen die omdat ze vinden dat ze zo mooi zijn, er ook wel eens een willen hebben; min of meer als een soort status symbool om te laten zien dat ze ook eens iets bijzonders hebben. Dat moeten wij VOGELLIEFHEBBERS eigenlijk wel zien te voorkomen.

PRODUKTEN SANDERS

ORNIVIT - vitaminecomplex

TARWEKIEMOLIE - bron van vruchtbaarheid

RUBICANA - bevordert het essentiële roodkleur pigment

CHANVIT - verbetert zang en koppeling

T. 3 - insecticide zonder weerga

Verkrijgbaar in graanhandels en andere magazijnen!

SANDERS N.V.

Arnould Van Gelderweg 103, Grave, Tel. 088-60.39.41
Henri Wafelaertsstraat 47-51, 1060 Brussel

Voor alle soorten vogels

VERKORT DE RIJ-TIJD
BEVORDERT DE BROEDRESULTATEN
VERHOOGT HET WEERSTANDSVERMOGEN
HERGEEFT DE VOGELS HUN ZANG EN
VEDERPRACHT

EEN HOLLEY PRODUCT - POSTBUS 100 - DELFT

VERKRIJGBAAR IN ALLE

dieren - speciaalzaken

CéDé

eivoeders

onze ervaringen met karmozijnastrilde

Karmozijnastrilde man

foto's Horst Müller

Evenals vorige maand willen we ook nu aandacht schenken aan een tweetal vogelsoorten welke maar zelden in Europa zijn ingevoerd. Tijdens de afgelopen twee jaar werden ze plotseling enkele malen in ons land geïmporteerd. Zover ons bekend is er noch met de Karmozijn- noch met de Purperastrilde enig kweekresultaat behaald. Ten aanzien daarvan konden we ook niets in de buitenlandse vakliteratuur vinden en vandaar dat we ons in dit artikel dienen te houden aan de meer algemene gegevens. Deze zijn voor degenen welke nog in het bezit van deze vogels zijn, evenwel van groot belang. Juist wanneer men weet hoe bepaalde soorten in de natuur leven en waarvan, zal men moeten proberen om die levensomstandigheden zo goed mogelijk na te bootsen waardoor eerder kweekresultaten mogen worden verwacht.

Als er onder u liefhebbers zijn welke reeds bepaalde ervaringen met deze vogels hebben opgedaan of mogelijk zelfs kweekresultaten hebben behaald, dan zouden we dat gaarne spoedig willen vernemen. Alle kansen die we krijgen, hoe klein ze ook lijken, om met minder bekende vogels te kweken moeten we met beide handen aangrijpen. Uitwisseling van gegevens dienaangaande is van essentieel belang en is bovendien een van de doelstellingen van onze organisatie. Heel gaarne maken we voor dergelijke

Karmozijnastrilde pop

gegevens ruimte en nemen die spoedig in ons blad op.

De **KARMOZIJNASTRILDE**, *Pirenestes sanguineus*, komt voor in West-Afrika, van Gambia tot Ivoorkust. Ze leven in moerassige gebieden, in lagunen aan de kuststreek en in de breed begroeide oevers van rivieren en kleinere waterlopen. Hun voedsel bestaat uit harde graszaden en ook wel paddy (rijst). Deze vogels komen zelden op de grond, ook niet voor het verwerven van voedsel. Uit deze toch vrij summiere gegevens kunnen we al vaststellen dat ze zich pas in een goed beplante voliëre zullen thuisvoelen en dat de voedertafel in die voliëre in elk geval niet laag bij de grond mag zijn.

Naast een mengsel waarin wat grotere gierstzaden, gepelde en ongepelde haver, verstrekken we tevens gekiemde zaden, enkele meelwormen en een eiwitrijk zachtvoer waaraan wat insectenvoer is toegevoegd. Dagelijks ook vers badwater, want baden doen ze erg graag. De nesten worden, goed verscholen in dichte struiken, gebouwd van grove, liefst breedbladige grasstengels en van binnen bekleed met zachte grassen en witte veertjes. Ze zijn bolvormig met een zijwaartse ingang.

Volgens Steinbacher en Wolters zijn Karmozijnastrielden zeer schuw van aard. Ze houden zich bijna altijd verscholen in het groen en leven vaak samen

afrikaanse soorten

purperastrilde

Purperastrilde man

Purperastrilde pop

met Roodborstzaadkrakers.

Het verschil tussen man en pop is duidelijk waarneembaar. Het vrouwtje is matter van kleur met minder uitgebreide rode partijen in het gevederte. Het verspreidingsgebied van de **PURPERASTRILDE**, *Pirenestes ostrinus*, is eveneens te vinden in West-Afrika, van Ivoorkust tot Noord-Angola oostwaarts tot zuidelijk Soedan en Zuidwest-Tanzania. Op grond van hun krachtige snavels werden ze voorheen een tijdlang **Purperwevers** genoemd. Ze bewonen gras- en bosgebieden en zijn zowel in steppen als in lichte oerwouden aangetroffen. Hun voorkeur gaat uit naar moerasgebieden. Het voedsel bestaat uit voornamelijk grote harde graszaden. De levenswijze komt bijna geheel overeen met die van de Karmozijn-astrilden. Ook bij deze soort is er een duidelijk verschil tussen man en pop. Zij is wat valier met minder rood.

De acclimatisatie van beide soorten is niet zo moeilijk als we ze, vooral in het begin, dus kort na de aanschaf, maar voldoende warmte geven. Geleidelijk kan die temperatuur dan dalen en in overeenstemming worden gebracht met de normale gemiddelde buitentemperatuur. Het laat zich verstaan dat het vorenstaande alleen geldt bij aanschaf in het, liefst late, voorjaar. Worden dergelijke vogels in het najaar of in het vroege voorjaar aangeschaft, dan

kan men ze beter binnenhouden tot de dagen langer zijn en het weer meer bestendig en behaaglijk is. Ze zullen echter in een binnenvverblijf wel langer schuw blijven. Pas in goed beplante volièrres voelen ze zich thuis en geraken dan sneller vertrouwd.

Er is ook nog een **KLEINE PURPERASTRILDE**, *Pirenestes minor*. Hoe gek het ook moge klinken, de Purperastrilde meet **13** cm en de grootte van de Kleine Purperastrilde bedraagt **14** cm. Laatstgenoemde komt voor in Oost-Afrika, van Tanzania tot Mozambique.

Alel drie de soorten gelijken uiterlijk erg veel op elkaar en het is zeer wel begrijpelijk dat men zich nogal eens in de juiste vaststelling van de soort vergist, vooral bij de popjes. Toch zijn er wel enkele verschillen, welke vooral tot uiting komen wanneer we de vogels op de bovenzijde eens nauwkeurig bekijken.

Karmozijnastrilde man: Roodachtig bruin.

Purperastrilde man: Zwart.

Kleine Purperastrilde man: Groenachtig donkerbruin.

De popjes zijn van alle soorten wat valier van kleur en hebben minder rood. Ondanks de wat valere kleur van de popjes, ook van de bovendelen, zijn dezelfde verschillen in kleurnuances als bij de mannelijke exemplaren waar te nemen.

de voliere van de maand

Foto 1

Dagelijks kijkt J. Straijer te Haamstede op Schouwen-Duiveland van grote hoogte — 58 meter — neer op zijn volière. Hij is namelijk vuurtorenwachter en op een afstand van slechts 25 m staat de vuurtoren van zijn huis verwijderd. Hij is ook penningmeester van onze afdeling Westerschouwen en een fervent kanariekwaker. Zijn volière staat met de achterkant tegen de duinen en is omgeven door flinke groenpartijen. Vóór de volière zorgt een smalle border met tal van bloeiende planten voor een kleurrijk geheel. Het middelste gedeelte is de binnenvolière annex kweekruimte en heeft een vloeroppervlak van 3 x 3 meter. Voorin staan broedkooien opgesteld en daarachter zijn de feitelijke nachtverblijven, welke aansluiten op de beide buitenvolières. Van binnenuit zijn deze volières te betreden, zowel de binnens als de buitenvluchten. De vloer is geheel betegeld en de openslaande deuren in het voorfront bieden een goede frisse luchttoevoer. Vooral op warme zomerse dagen, en die hebben we dit jaar wel gekend, is dat ideaal. De rechter buitenvlucht is 3 x 3 m en

2 m hoog, de linker is 6 x 3 m en eveneens 2 m hoog. De buitenvluchten zijn beplant met vlierstruiken; de enige struik die zich voldoende tegen de kanaries kan weren. Het is overbodig te zeggen dat de bodem van deze vluchten bestaat uit duinzand. Het geheel is opgetrokken van houten delen. Wij wensen onze vuurtorenwachter nog veel plezier van zijn vogels en een waakzaam oog op de zee.

Foto 2

De volière van A. v. d. Windt, Benthemstraat 1 in Vlaardingen, is van een ijzerconstructie, althans de buitenvlucht. De lengte is 4 m, hoogte 2 m en breedte 1,50 m. Het ijzerwerk is bevestigd op een betonnen fundering. Aansluitend op de buitenvlucht is er een van hout opgetrokken binnenverblijf van 2 x 2 x 2 m.

In de buitenvlucht is een vijvertje aangelegd en een vlierstruik zorgt voor wat groene decoratie. De volière is bevolkt met zebra's, bandvinken, kanaries, wevers etc. Er zit ook een Indigovink in, welke enige tijd geleden een intieme relatie onderhield met een blauwe kanarie. Uit dat vrije huwelijk zijn 4 jongen geboren, maar helaas is tijdens een zware bui het gehele nestje verloren gegaan. Wel jammer voor de heer Van de Windt, die met zijn 68 jaar en al 27 jaar lid zijnde van de afdeling Vlaardingen,

N.B.v.V. Kalender 1977

Wees er vlug bij en bestel gelijk met uw ringen weer zo'n prachtige vogelkalender.

Vastgestelde verkoopprijs f 4,50.

Voor afdelingen bij 10 of meer exemplaren slechts f 3,— per exemplaar.

best weer eens iets bijzonders op de tentoonstelling had willen inzenden. Hij weet echter, met zijn lange ervaring, als geen ander dat de liefhebberij niet altijd van een leien dakje gaat. Volgende keer dan maar wat meer geluk.

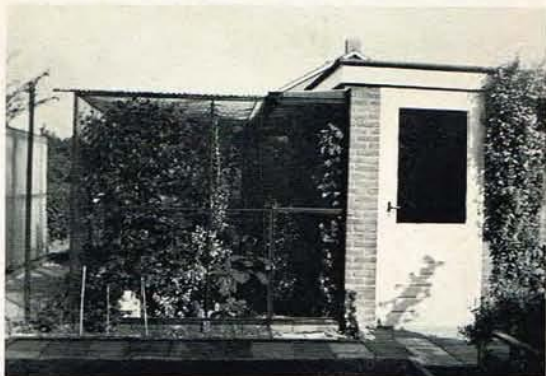

Foto 3

Het ideaal van de heer C. Snel, Warmoesstraat 38 in Oosterhout-Gld., is altijd geweest een goed beplante voliëre te bezitten en daarin een zodanige omgeving voor zijn vogels te scheppen dat ze zich er goed in thuis voelen, er tot broeden overgaan en er hun jongen ongestoord kunnen grootbrengen. Welnu, dat ideaal heeft hij dan wel bereikt, zoals de foto u duidelijk laat zien.

Tegen de schuur werd, op een stenen fundering, van zwaar betonijzer een geraamte gemaakt waarmee het gaas werd gespannen. De vlucht is 3,80 m lang, 2,30 m breed en 1,80 m hoog en rijk beplant met berkjes, lijsterbes, prunus, cotoneaster, beuk, vlinderstruik, kamperfoelie, druif en tegen de schuurwand liguster. De weinige zitstokken bestaan uit enkele druivenranken.

In de schuur is een nachtverblijf geprojecteerd van 1,50 m lang, 1,20 m breed en 1,90 m hoog. Zelfs hierin is nog beplanting aanwezig, te weten drie Monstrea's (gatenplant) en twee Forsythia's. De zitstokjes zijn van takken van de wilde clematis. Elektrische verlichting (TL) en een verwarmingselement met thermostaat dragen er toe bij dat dit verblijf ook in de winter ideaal is voor de vogels. De temperatuur wordt constant op 20 graden Celsius gehouden waardoor de heer Snel dan tevens gelegenheid heeft om doorlopend fruitvliegjes te kweken waarop zijn

suikervogels, die de voliëre bevolken, zo verzot zijn. Naast die suikervogeltjes bewoont ook een koppel-tje Boliviaanse kuifkardinaaltjes deze voliëre. De Geelpoot-suikervogeltjes zaten eind juni, toen de heer Snel ons schreef, te broeden en we hopen van harte dat het wat geworden is. In de woning heeft hij ook nog een kamertje waarin Gouldamadines worden gekweekt. Hij schakelt daarbij geen Japanse meeuwtjes in; zijn streven is uitsluitend natuurbroed. Uit alles blijkt dat we hier te maken hebben met een zeer serieuze liefhebber welke ook regelmatig heeft laten blijken zijn in de praktijk opgedane ervaringen weer te geven aan andere liefhebbers. Velen van ons mogen daar gerust een voorbeeld aan nemen. Wij wensen hem van harte succes en alle drie genoemde leden van harte dank voor uw inzending.

iets geheel anders bericht onze afdeling VAASSEN. Deze heeft erg prettige ervaringen met de plaatselijke schooljeugd, getuige het groot aantal kinderen dat in schoolverband hun jaarlijkse TT bezoekt. Men is enige tijd geleden tot het plan gekomen om in elke Vaassense school een binnenvoliëre te plaatsen. Dit is bijzonder positief en enthousiast ontvangen en inmiddels is het eerste exemplaar overgedragen, zie foto. Een dergelijke activiteit is zeer te waarderen en het zal ook zeker bijdragen tot een nog beter begrip voor al wat leeft en groeit. Dat het bovendien ook nog een goed stukje propaganda is voor onze liefhebberij lijdt geen twijfel. Goed werk Vaassen!

*Heeft u deze
fraaie sticker al!*

Tijdens de tentoonstelling van uw afdeling zijn ze vast wel verkrijgbaar en u steunt er dan tevens uw afdelingskas mee.

japanse meeuwen

door Joh. van Dijk

De lichtbruine crèmevleugel

Een kleurslag onder onze meeuwen die zeker niet een alledaagse verschijning is op onze tentoonstellingen. Op bijgaande foto krijgt u toch een aardig beeld van de soort. Kort samengevat kunnen we zeggen dat kop, rug, broek en staart gepigmenteerd zijn, terwijl de rest van het lichaam wit tot heel licht crème is. Toch mogen we hier beslist niet spreken van bontvorming, al zijn de vleugels nagenoeg wit. Het roodbruine melanine in deze vogel is namelijk sterk gereduceerd, waardoor het lichtbruine belangrijk lichter van kleur is dan bij de reeds in een vorig artikel omschreven roodbruine, die zeer terecht de bijnaam **volkleur** heeft. Dat is dan ook tevens de reden dat deze vogels niet bij de volkleuren in schaal 1 gekeurd worden, maar in schaal 3.

Bij deze kleurslag speelt namelijk niet de tekening een rol, maar de kleur is hier belangrijk. Het is zo dat de kopkleur en ook de broek contrastrijk moeten afsteken bij de rest van het lichaam, vooral tegen de lichte vleugels.

Zoals reeds gezegd, komen we deze kleurslag eigenlijk maar heel weinig tegen. Ik geloof zelfs te mogen zeggen dat je deze vogels vroeger vaker tegenkwam dan tegenwoordig. Misschien ligt de oorzaak wel in het feit dat men van mening is dat dit een vogel is die toch tot de volkleur behoort en ook de buiktekening moet hebben. De lichtbruine crèmevleugel heeft echter geen buiktekening.

Mocht deze veronderstelling juist zijn dan wordt het hoog tijd dat de kwekers van deze vogels de standardeisen aanschaffen (wat volgens mij altijd noodzakelijk is). Bekijken we nogmaals de foto, dan dacht ik dat we hier te doen hadden met een uit de goede middenmoot. De kleur van het lichtbruin in de kop kan volgens mij wat egalier zijn en tevens is de snavelinplant niet helemaal gaaf. Overigens is een foto moeilijk te beoordelen.

Ook is het zo dat een kleurslag welke weinig voorkomt, door de keurmeesters nog wel eens opbouwend wordt gekeurd, waar u overigens ook weer niet uit op moet maken dat hij het meeuwtje zonder staart en met gemis van een nagel wel even kampioen zal maken. Ook keurmeesters zijn liefhebbers

(hoop ik tenminste) en ook zij zien bepaalde kleurslagen niet graag verdwijnen. En dan kan een vogel met een laag puntentotaal, maar wel met goede eigenschappen voor de kweek, zoals goed formaat en kleur, in de opmerkingen onder aan het keurbriefje nog wel zodanig door de keurmeester omschreven worden, dat de liefhebber trots op zijn vogeltje is en het niet onmiddellijk verkoopt, maar integendeel nog enthousiaster aan de nieuwe kweek begint dan het jaar daarvoor. En als dan het jaar daarop de resultaten veel beter zijn, dan zal dat een grote voldoening geven.

Voor de kweek van de crèmevleugels kan men in principe alleen maar crèmevleugels gebruiken.

In wezen is deze kleur zwakker dan de volkleuren en omdat we hier te doen hebben met een roodbruine vogel waarvan het pigment is gereduceerd spreekt het haast vanzelf dat we ze in ieder geval liever niet paren aan een donkerbruine volkleur. Maar wat wel heel goed kan, dat is het gebruik maken van een roodbruine, waarvan de totaalkleur aan de lichte kant is. Juist bij deze vogels zijn vaak de vleugels nogal uitgelooft, een euvel dat bij de crèmevleugels juist goed van pas kan komen. Toch kan men soms voor verrassingen komen te staan. Twee jaar terug kweekte ik uit een witkoppon x roodbruine meeuw een lichtbruine crèmevleugel. Normaal zijn deze bastaarden meestal aan de donkere kant en dan sta je toch wel even vreemd te kijken als er dan zo'n hele lichte uitrolt.

Veel geluk had ik echter niet met dit vogeltje, want afgezien van een ongelukkig pootje was het ook nog een popje en dus als regel steriel.

Ik wil dit artikel besluiten met de kwekers van de crèmevleugels veel succes te wensen met het fokken van deze minder bekende kleurslag en dat zij ertoe mogen bijdragen dat we deze vogels vaker op de tentoonstellingen mogen bewonderen.

beplanting in en om de volière

Lonicera

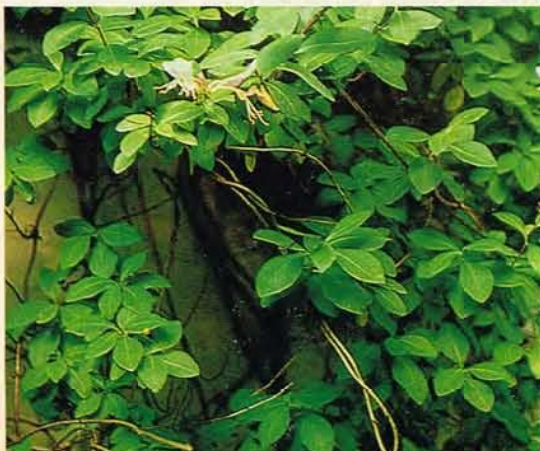
Het geslacht Lonicera, Kamperfoelie, bestaat uit een groot aantal zeer mooie klimplanten.

De meeste nemen elke goede grondsoort voor lief en gedijen op een zonnige standplaats even goed als in de halfschaduw. Eenmaal goed gewend stoelt de plant snel uit en is snoei noodzakelijk.

De in ons land in het wild voorkomende Lonicera caprifolium verspreidt, vooral 's avonds, een heerlijke geur. Trouwens, bij meerdere rassen komt dit voor. De bloei wordt door een vaak overdadige besendracht gevolgd. Na enkele nachtvorstjes verdwijnen bladeren en bessen. Tal van volièrehouders hebben kamperfoelie gebruikt om een van de volièrewanden te „kamoufleren” en met goed succes.

Op de foto's zijn de rassen japonica en periclymenum afgebeeld.

FLORAVI

onze tuin

De maand oktober is bij uitstek geschikt om te planten en te verplanten. De wortels krijgen dan voor de winter nog gelegenheid om zich vast te zetten, zodat ze in het voorjaar weer op tijd kunnen uitlopen. Ze zijn dan wel een stuk voor op de planten die we in het voorjaar zetten. Wel zit er een risico aan verbonden. Als er echt winter komt is er de kans dat ze bevriezen. Daarom dekken we de planten die we in deze maand gezet hebben toe met ruige stalmest.

Hebben we rozen geplant (denk er aan dat de veredelingsplaats ongeveer 5 cm onder de grond moet zitten) dan kunnen we deze het beste aanaarden. Dat wil zeggen, de grond die normaal vlak om de plant ligt tot een hoopje rond de plant brengen, zodat de grond de takken beschermt. We zien dan dat na een vorstperiode de bovengrondse delen bevroren zijn, maar er is dan in de grond nog genoeg leven overgebleven om volgend jaar verzekerd te zijn van mooie rozen. Wat de rozensoorten betreft, kijk niet alleen naar mooie exemplaren maar vraag speciaal naar die soorten die ongevoelig zijn voor het wit of meeldauw, zodat u volgend jaar niet steeds met de spuitbus hoeft te zwaaien. Deze soorten zijn meestal wel wat duurder, maar het is echt de moeite waard.

De heesters die we gaan planten worden teruggesnoeid met ongeveer eenderde. Dit om het evenwicht tussen wortels en takken enigszins te herstellen.

Ook worden de wortels bekeken en de beschadigde en gebroken delen worden weggeknipt of gesneden met een scherpe snoeischaar of mes. Gladde wonden herstellen sneller dan die welke zijn ontstaan door stomp en bot gereedschap.

Oktober is ook de tijd om uw dahlia's, laatbloeiende gladiolen, geraniums, Indisch bloemriet etc. binnen te halen. De dahlia's snijden we af op 10 cm en leggen ze te drogen in een vorstvrije goed geventileerde ruimte. Als ze droog zijn kan men ze wel op elkaar stapelen. Is de ruimte niet geheel vorstvrij dan kunnen ze met een 25 cm dikke laag turf worden bedekt. Wat de geraniums betreft, deze blijven in de pot of in de bak en we zetten ze op een lichte en vorstvrije plaats. We halen regelmatig de afgestorven plantdelen weg en we geven geen water. Knolbegonia's bewaren we op dezelfde manier als de dahlia's, bij voorkeur in droge turf.

De Canna of Indische bloemriet wordt als volgt behandeld: De grond mag niet van de wortelstok

worden geschud. Bovengrondse delen op 10 cm afsnijden en alle bladresten verwijderen. De bewaarplaats mag niet te koel zijn. De beste temperatuur is 10 tot 12 graden Celsius. De wortelstokken komen net zo in de bewaarplaats als ze uit de grond zijn gekomen, dus niet van tevoren drogen. Het is allemaal heus de moeite waard. Men beleeft aan de zelfgekweekte planten meer plezier dan aan de planten die men in het voorjaar weer moet kopen. Tot slot nog iets voor de flatbewoners. Het is heus niet nodig om uw bloembakken 's winters leeg te laten. Zet er eens wat besheesters en dwergconifeertjes in. Plaats de bakken dan wel uit de wind zodat de planten niet steeds de volle laag krijgen.

J. T. van Hartskamp

kakariki's zijn erg vatbaar voor ziekten

door Cor Maas

Een jaar of vijf geleden moest je nog erg goed zoeken als je een kakariki wilde kopen. Tegenwoordig zijn ze zo talrijk, dat ik wel eens denk, dat er meer kakariki's zijn dan mussen. Aan de ene kant is het wel leuk dat de roodkop- en geelkopkakariki voor iedereen betaalbaar geworden is, maar aan de andere kant zit er ook een groot nadeel aan deze vogels. Ditzelfde verhaal geldt ook voor onze splendids. Er werden de laatste jaren zoveel kakariki's gekweekt dat enorm veel van deze leuke grondvogeltjes aan elkaar verwant zijn geraakt. Er zijn zelfs kwekers, heb ik gehoord, die er niet voor terugdeinzen om uit 1 goed kweekkoppel 20 jongen per jaar te kweken.

Door dit vele kweken is de kakariki minder resistent geworden, de huidige geelkopkakariki is kleiner dan die van vroeger en de roodkop is veel vatbaarder voor ziekten dan welke grote parkiet ook. Resistent betekent dat de vogel aan de eerste symptomen van een ziekte **weerstand** kan bieden. Welnu, de kakariki's kunnen dit slecht.

Heel vaak worden ze, als ze in een buitenren zitten, getroffen door verkoudheid, ze kunnen hier slecht tegenop en een dag later liggen ze met hun poten omhoog. Ik heb het helaas zelf al diverse malen moeten ondervinden. En wat kunnen we daar nu zelf aan doen?

Allereerst geregeld en goed onze dieren observeren, zodat we zelf snel het eerste ziektebeeld kunnen onderkennen. Verder zorgen voor een goed beschutte kooi en voor niet te koud badwater. Ieder die kakariki's heeft, weet dat ze niet langer dan 3 minuten met een waterbak doen, ze kiepen ze om waar je bij staat. Verder zouden we er niet te veel van moeten kweken en vooral geen inteelt bedrijven (broer x zus). Als we merken, dat onze jongen

klein van stuk zijn, scheidt dan een koppel en haal een andere vogel aan de andere kant van Nederland, zodat ze zeker geen familie zijn van elkaar. We hebben het zelf gewild om veel van deze vogels te kweken; helaas zullen we er dan ook zelf de tol van moeten betalen.

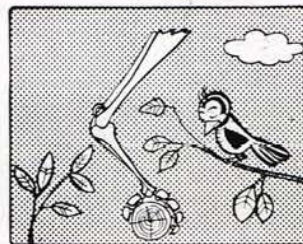
Veel kwekers kweken met deze vogels winter en zomer door, ook daar ben ik niet zo gelukkig mee. Waarom zult u snel begrijpen: een kweker heeft in februari jonge kakariki's uitvliegen in een verwarmde binnenkooi, in maart biedt hij ze te koop aan, iemand koopt er van en plots in mei/juni valt zo'n vogel in de rui, zeg dan maar dag tegen je kweekseizoen zomerweker, voorlopig hoef JIJ niet aan jongen te denken.

Een wintervogel wordt een kwakkelvogel, zei men vroeger, en dat ben ik best genegen te geloven. Bovendien, welke fysioloog durft mij een gegronde verklaring voor te schotelen waaruit blijkt dat een kakariki of een grasparkiet al op **4 maanden** leeftijd teelrijp is. Gen enkel dier (vogel) heeft op een leeftijd van 4 maanden een zodanige constitutie en botgesteldheid (nog veel kraakbeen aanwezig) dat men het dier als „volwassen" zou kunnen betitelen. We zullen ons goed moeten realiseren waar we mee bezig zijn en nauwlettend de kwaliteit in het oog houden.

waarom vallen vogels niet uit de boom

Veel vogels zitten 's nachts op een tak te slapen. Moeten zij zich de hele nacht krampachtig vasthouden om niet naar beneden te vallen? We hebben toch nog nooit gehoord dat een vogel van oververmoeidheid uit een boom is gevallen.

Vogels hoeven zich helemaal niet krampachtig aan een tak vast te houden. De natuur heeft ze een handig hulpmiddel gegeven dat hen voor vallen behoedt. De zenuwen zijn zo geordend dat ze bij het buigen van het gewricht, dat door het lichaamsgewicht wordt veroorzaakt, de tenen en klauwtjes automatisch naar binnen buigen. De vogel wordt dus op deze manier door zijn eigen lichaamsgewicht vastgenageld, zonder dat hij daarvoor kracht nodig heeft. Pas als ze wegvliegen gaan de vleugels het lichaamsgewicht weer dragen. De poten worden hierdoor ontlast en de tenen raken los.

Uw vogels hebben aan Sluis Ei-Krachtvoer meer dan genoeg.

De moderne voedingsleer toont aan dat de overgang op speciale produkten - zoals opfokvoer - tijdelijk konditie-verlies bij uw vogels veroorzaakt.

Juist aan het begin van de kweekperiode waarin veel van uw vogels wordt gevraagd (nest maken, eieren leggen, broeden enz.) mag dat niet voorkomen. Een optimale kweekconditie van uw vogels betekent meer eieren en meer jongen van betere kwaliteit.

Objektief is vastgesteld dat kweekresultaten aanzienlijk verbeteren als het hele jaar door Sluis Ei-Krachtvoer wordt gebruikt.

Sluis Ei-Krachtvoer is weliswaar wat duurder dan andere

produkten. Maar daar staat heel wat tegenover.

Sluis Ei-Krachtvoer is:

1. altijd konstant van samenstelling,
2. altijd vers door de nieuwe verpakking,
3. zeer licht verteerbaar,
4. verkrijgbaar in verpakking van o.a. 1 kg,
5. verrijkt met groente,
6. compleet kracht- en opfokvoer.

Neem de proef eens en let op de resultaten.

Sluis

Sluis vervangt de natuur.

voor de handige knutselaar

het zelf maken van een voederautomaat

door C. Booster, Maassluis

Voor de voederautomaat, zoals die hier op tekening staat, gebruiken we triplex met een dikte van 10 mm. Indien u andere diktes verwerkt dan wel rekening houden met maatwijzigingen. Maten kunnen natuurlijk ook gewijzigd worden i.v.m. de grootte van de automaat. De zijwanden (1) hebben een hoogte van 350 mm en een totaalbreedte van 170 mm. Het zgn. aflopende dak-effect bereiken we door de voorkant 50 mm lager te maken dan de achterkant. We kunnen, indien we het voorfront van glas of perspex willen maken, een gleuf zagen in de schuin naar binnen aflopende voorkant (met een cirkelzaag) of gewoon een „rail" maken van 2 latjes. Op de tweede zijwand zien we een detailtekening van het inte-

rieur". Bij een glazen voorfront moeten we, zoals we zien, het glas in een houten latje laten steunen. De bodem zit op een hoogte van 50 mm van de onderkant. De achterkant (2) kunnen we eventueel van 4 mm triplex nemen; voor de deksel (3) en (4) gebruiken we weer 10 mm triplex. De bodem (5) plaatsen we binnenwaarts, met een schuin aflopende strip van 4 mm triplex (7) voor de „aanvoer" van het zaad. De twee stukjes triplex van 4 mm waar we de morslade op laten steunen (6) worden onderaan de automaat bevestigd. De maten van de automaat kunnen, zoals al eerder is vermeld, gewijzigd en aangepast worden aan iedere soort vogel. De automaat is gebaseerd op de voervoorziening van grasparkieten. De zwarte staafjes zijn stukjes ijzerdraad.

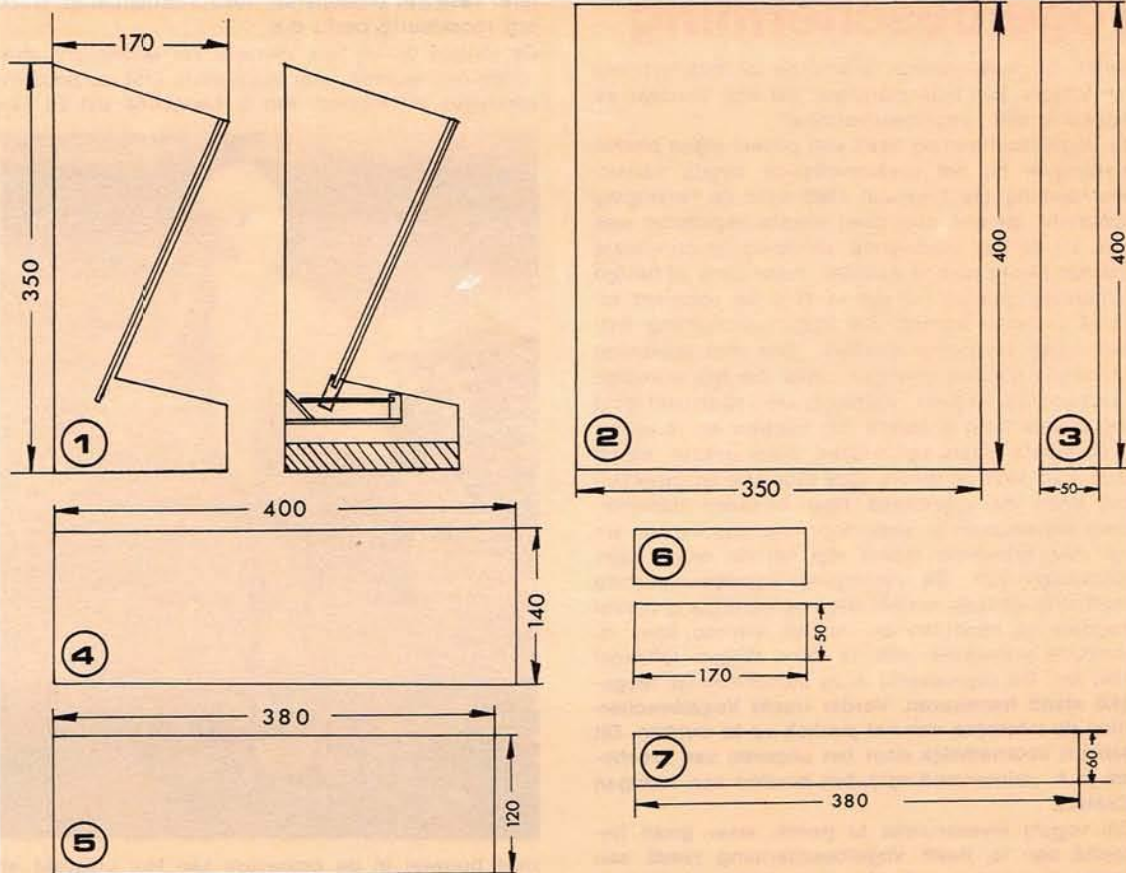
Deze zitten vast in de voorste lat van de bodem en door de lat welke het voorfront vasthoudt. Het voorfront kan ook eventueel worden gemaakt van 4 mm triplex, maar een doorzichtig voorfront geeft te zien hoever het voerpeil gedaald is. Indien we het voorfront van 4 mm triplex maken, moeten de staafjes ijzerdraad ook eventueel via een latje aan de voorkant worden vastgemaakt. Indien we nu de automaat helemaal in elkaar hebben gezet kunnen we voor de ontstane voerbakjes (tussenruimte tussen de stukjes ijzerdraad of eventueel triplex tussenschotjes) een zitstokje bevestigen.

Benodigde materialen zoals weergegeven op de tekening:

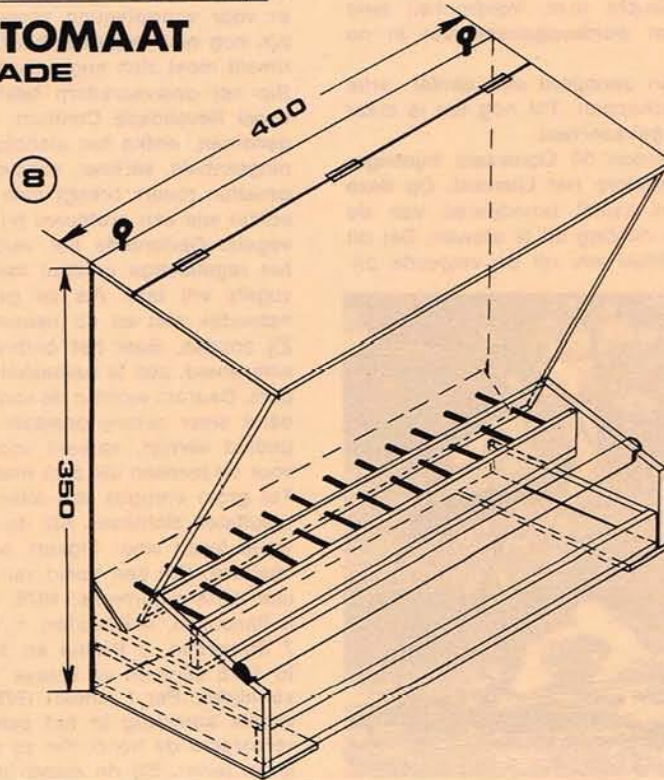
1. 2 zijwanden van 170 x 350 mm dikte 10 mm
2. 1 achterwand: 400 x 350 mm dikte 10 mm of 4 mm
3. 1 gedeeltelijk deksel van 50 x 400 mm dikte 10 mm
4. 1 gedeeltelijk deksel van 140 x 400 mm dikte 10 mm (+ 3 kleine scharniertjes om de delen 3 en 4 aan elkaar te bevestigen)
6. 2 stukjes triplex van 170 x 50 mm dikte 4 mm
6. 2 stukjes triplex van 170 x 500 mm dikte 4 mm (voor bodem i.v.m. morslade)
7. 1 schuine strook triplex voor voertoevoer 380 x 60 mm dikte 4 mm
8. geeft een totaalbeeld van de voederautomaat.

Voorts nog wat latjes van 30 x 10 mm voor de randen van de morslade, voor de voorkant van de bodem en voor de ondersteuning van het voorfront (de laatstgenoemde inzagen), een zitstokje van doorsnee ± 15 mm en 2 schroefogen.

De bedoeling van de voederautomaat is: Het vergemakkelijken van het voederen der vogels voor eventuele derden, die de vogels verzorgen in tijden van vakanties en afwezige weekenden. De verzorger hoeft alleen de overtollige zaadpellen te verwijderen en de morslade te legen. Voorts is het aan te raden de automaat te vernissen of te verven ten einde het ontstaan van schimmel e.d. tegen te gaan.

**VOEDERAUTOMAAT
MET MORSLADE**

vogelbescherming

Voluit: De Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels. Een hele mond vol, dat wel. Vandaar de ingekorte titel „vogelbescherming“.

De Vogelbescherming heeft een geheel eigen positie ingenomen bij het veelomvattende begrip natuurbescherming. Op 1 januari 1899 werd de vereniging opgericht, let wel, nog geen enkele vogelsoort was toen bij de wet beschermd. Er stond de oprichters dus een zware taak te wachten, maar dank zij hevige volharding gelukte het om in 1912 de vogelwet tot stand te laten komen. De Vogelbescherming had hierin een belangrijk aandeel. Vele met uitsterven bedreigde soorten genieten sinds die tijd volledige bescherming. Hoewel, volledige, de vogelstand gaat nog steeds hard achteruit. Dit hebben we te wijten in de eerste plaats aan onszelf. Niets ontzien wij bij onze weg naar de macht. Ook industrie en insecticiden doen de vogelstand naar beneden tuimelen, maar die kwamen er weer door ons, dus kunnen we wel met zekerheid stellen dat wij de enige ware schuldigen zijn. De vereniging Vogelbescherming heeft zich tot taak gesteld deze achteruitgang zoveel mogelijk te beperken en, indien daartoe kans is, sommige populaties zelfs te laten stijgen. Officieel heet het: De vogelwereld in zo oorspronkelijk mogelijke stand handhaven. Verder tracht Vogelbescherming de interesse van het publiek op te wekken. Dit gebeurt voornamelijk door het uitgeven van brochures (o.a. „wintervoeding“), het houden van lezingen etcetera.

Om vogels levensruimte te geven, waar grote behoefte aan is, heeft Vogelbescherming reeds een tiental reservaten gekocht (o.m. Verdronken land van Saeftinge en een weidevogelreservaat In de Zaanstreek).

In 1969 werd het plan geopperd een aantal „vrije vogelreservaten“ te scheppen. Tot nog toe is maar liefst 16.000 ha vrij vogelreservaat.

Eveneens in 1969 werden 50 Ooievaars bijeengebracht in het ooievaarsdorp Het Liesveld. Op deze wijze hoopt men het aantal broedparen van de Ooievaar de positieve richting uit te stuwen. Dat dit bittere noodzaak is, blijkt wel uit de volgende cij-

fers: 1939 316 broedparen, 1973 3 broedparen. Geen erg rooskleurig beeld dus.

De jongen die in Het Liesveld het levenslicht aanschouwen, worden later vrijgelaten. Ook ouderparen verkrijgen de vrijheid. Het is bedoeling dat zij een

nest bouwen in de omgeving van Het Liesveld en er voor voortplanting zorgen. Duidelijke resultaten zijn nog niet waarneembaar, maar dit grootse experiment moet zich nog ontwikkelen.

Bij het ooievaarsdorp bevindt zich ook het Roofvogel Revalidatie Centrum. Hier worden vogels opgenomen, welke het slachtoffer zijn van hoogspanningskabels, verkeer, enzovoort. Jonge, uit het nest gevallen rovers brengt men hier ook groot. Er rijst echter wel een probleem bij de verzorging van deze vogels. Gedurende het verblijf in het centrum en het regelmatige contact met mensen worden deze vogels vrij tam. Als ze genezen zijn, kunnen zij natuurlijk niet zo de natuur in worden teruggezet. Zij zouden, door het ontbreken van de natuurlijke schuwheid, een te gemakkelijke prooi zijn voor stropers. Daarom worden de vogels, alvorens vrijgelaten, eerst weer schuw gemaakt. Dat dit een bijzonder geduld vereist, spreekt voor zich. Een pluim dus voor de mensen die zich hiervoor inzetten.

Tot grote vreugde van allen zijn hier wel al goede resultaten zichtbaar. Als de genezen vogels het gewone leven weer ingaan, worden zij van een ring voorzien. Om een beeld van de resultaten te geven, een korte cijferreeks: 1975, vrijgelaten: 2 Kerkuilen, 2 Ransuilen, 4 Bosuilen, 1 Velduil, 26 Torenvalken, 7 Buizerden, 2 Bruine en 1 Grauwe Kiekendieven. In 1975 stierven er helaas 17, doch dat is niet te vermijden. Per 1 januari 1976 waren er nog 55 roofvogels aanwezig in het centrum. Voor hen en de verzorgers de hoop, dat zij alle gezond en wel nog jaren leven. Bij de stand in het wild valt er geen

duidelijke voor- of achteruitgang te constateren. Uitzonderingen zijn de Kerkuil, hij gaat bergafwaarts, en de Buizerd, de soort gaat wat dichter naar de top van de populatiegrafieken.

Helaas, ja helaas, de weidevogelstand krijgt het ook hevig te verduren. Dat hebben we onder meer te danken aan het overvloedige gebruik van insecticiden. Door deze landbouwvergiften sterven jaarlijks duizenden vogels voortijdig. Vogelbescherming hoopt een inzicht te krijgen in de vogelsterfte. Er is bijvoorbeeld een speciaal onderzoek gaande naar Botulisme.

Doelen die nagestreefd dienen te worden:

Reservaten voor ganzen (50.000 ha) en weidevogels (75.000 ha), meer aandacht voor de bescherming van ganze-, weide-, water- en roofvogelreservaten, een volledige bescherming van de Waddenzee, betere navolging van de vogelwet en hogere straffen voor het overtreden ervan en tot slot wil Vogelbescherming sterkere contacten leggen met internationale organisaties.

U kunt ook zelf veel doen aan vogelbescherming. Laat broedende vogels met rust. Vooral met fotograferen worden al te veel broedsels verstoord.

Wat de subsidiëring betreft, er is een toelage van de overheid; via de winkel waar boeken, vogelplaten en diverse andere artikelen worden verkocht, komt er ook wat geld binnen en de 15.000 leden steunen de kas ook in grote mate.

Vogelbescherming, een bijzonder waardevolle vereniging. Zij zorgt ervoor dat het bestaan van de vogels in Nederland nog enigszins acceptabel en vrolijk kan zijn.

R. Kromhout v. d. Meer

de osprey (visarend)

In juni van dit jaar had ik het genoeg met vakantie te mogen zijn in het mooie natuurlijke land SCHOTLAND.

Ik begrijp dat u helemaal geen interesse zult hebben in mijn vakantiebelevissen, maar een daarvan wil ik u niet onthouden. Bij een van onze overnachtingen op een farm kwam het zo te praten over natuur en vogels waarbij al gauw bekend werd dat ik ook een vogelliefhebber was.

De vrouw des huizes vertelde ons dat, nadat wij haar hadden verteld wat ons volgend einddoel was, wij in de buurt van een zeldzaam vogelreservaat kwamen en dat het zeer de moeite waard was het te bezoeken.

Wij wisten ongeveer waar het was en met vragen en vele kilometers omrijden hebben wij het toch gevonden, want aanduidingen met borden zult u niet vinden.

De auto geparkeerd naast het loch (meer) en verder te voet het reservaat in.

Wij kwamen uit bij een observatiepost met de nodige kijkgaten en voorzien van diverse soorten verrekijkers met als einddoel een nest **Osprey's**. We gaan even terug naar het verleden van deze vis etende vogels.

De Osprey's komen al zeer lang voor in Schotland maar zijn er ongeveer een halve eeuw niet voorgekomen met als reden daarvan dat ei-verzamelaars en de vele harde winden de nesten vernietigden.

Toen de Osprey's na een halve eeuw afwezigheid terugkwamen in Schotland (ongeveer 1950) kozen zij hun nesten in het oude Caledonian woud van Abernethy.

Een paar daarvan vestigde zich in de omgeving van Loch Garten, gelegen tussen de plaats Aviemore en Grant-on-Sprey (A 95), en tot op heden hebben ze zich uitgebreid tot 14 paar, waarvan sommige zich nestelen op geheime plaatsen in de Hooglanden.

Zover nu bekend is zijn sinds de terugkomst 30 jongen uitgevlogen. Ieder jaar wordt in de lente door de vogelwachters met spanning gewacht op de komst van de Osprey's, welke dan terugkeren van hun winterverblijf in Afrika.

In 1975 kocht de R.S.P.B. (Koninklijke vereniging voor de bescherming van vogels) 1517 ha rondom Loch Garten met de hoop de nesten daar te kunnen behouden.

Het nest dat door de Osprey's bij Loch Garten wordt bezet en gezien kan worden via de observatiepost had, toen wij daar waren (15 juni) voor de eerste maal 2 jongen, wat voor de vogelwachters aldaar een grote belevens was. Bij onze aankomst waren de jongen 10 dagen oud.

Mocht u eens in Schotland verzeild raken en de observatiepost bezoeken laat mij eens weten hoe het met de jonge Osprey's is afgelopen.

J. C. Gelens, Snekermeer 16, Zaandam

buitengebeuren

door Meindert de Jong

Terwijl ik dit verhaaltje over het buitengebeuren over de maand oktober zit te typen flonkeren de rode bessen nog aan de lijsterbesstruiken en bomen. Maar af en toe buigen de takken door vanwege de merels en zanglijsters, die hun buikjes rond eten

Zanglijster met voer op nest met jongen

aan deze lekkernij. Trouwens ook de spreuwen vinden ze best lekker. Maar wist u dat de bessen voor de mensen soms vergiftig zijn? Dus ik zou er maar niet van snoepen als ik u was. Het schijnt dat na gekookt te zijn (jam) deze miniatuur-appeltjes wél geconsumeerd kunnen worden. De bloemen worden vanwege de eigenaardige reuk veel door

spreuw

vliegen — in het bijzonder door aasvliegen — bezocht. Nu ik het toch over bessen heb: als goudgele linten slingeren zich de rijen vuurdoornstruiken door de velden; vooral in de duinen zijn ze hier en daar volop aanwezig. De goudgele kleur is te danken aan de prachtige oranje-gekleurde bessen, maar hoe lang zullen ze deze fraaie kleur nog behouden? Als de koperwieken en kramsvogels — de tjakkers

Merel

uit het hoge noorden, die hier de winter komen doorbrengen — er eenmaal de vlucht op hebben is het gauw gebeurd met de minuscule oranje-appeltjes. Dat geldt trouwens ook voor de vruchten van de dwergmispels, die beter bekend zijn onder de naam Cotone-aster.

U zult weten dat de vink bij ons een zeer talrijke

Vink

broedvogel is en geboekstaafd staat als „vermoedelijk grotendeels stand- en zwerfvogel“. Maar in het najaar zijn de aantallen binnen onze grenzen aanzienlijk groter, want grote zwermen uit het noorden trekken door of blijven een tijdlang pleisteren. De wereldberoemde Zweedse systematicus Linneaus was van mening dat de vinkevrouwtjes in de herfst naar het zuiden trokken en de mannetjes gedurende de winter alleen in hun broedgebied achterbleven op een enkele uitzondering na. Hij noemde de vink derhalve *Fringilla coelebs*. Coelebs betekent „ongehuwd“ en dat geldt zowel voor een weduwnaar als voor een jonggezel. Nu is het wel zo, dat er vaak een gescheiden trek plaatsvindt, vooral in het voorjaar. 's Winters zijn op mijn voertafel doorgaans zowel heertjes als dametjes.

De
sel

In ons dorp staan vrij veel elzen en in de wintermaanden — soms al vroeg in het najaar — krijgen deze bezoek van sijsjes, die het voorzien hebben op de bruine, ietwat glanzende vruchtjes van de oude vrouwelijke katjes, de zogenaamde elzepropfen. Het is altijd weer een genot deze foeragerende vogeltjes gade te slaan. Onder druk gekwetter buitelen ze op mezenmanier tussen de takken en twijgen, waar ze als echte acrobaatjes vaak ondersteboven aan hangen. Sijzen worden gerekend tot onze

Sijs ♀

zeldzame broedvogels en volgens de „Avifauna van Nederland” hebben ze tot nu toe nog geen 20 keer binnen onze grenzen gebroed. De meeste waarnemingen berusten op de waarneming van vluchtige jongen.

Deze maand zullen stellig ook de eerste fraters acte

Frater

de présence geven. Verreweg het talrijkst zijn ze op de buitendijkse velden, de kwelders en de schorren. Ze lijken wel wat op vrouwtjes-kneuen, maar de kegelsnavels zijn lichtgeel, bij vrouw kneu grijs. Doorgaans kan men ze benaderen tot op geringe

afstand. Gaan ze op de wieken dan licht bij sommige individuen de stuit roze op. Dat zijn dan de mannetjes, want de dames hebben dit opvallende kenmerk niet. Bij ons op de schorren doen ze zich te goed aan de zaadjes van diverse daar groeiende planten. Ook toeven ze graag op onkruidvelden, waar ze zaadjes van ganzevoet en melde verorberen.

Ze hebben verschillende roepen, maar één ervan is „twait” en waarschijnlijk is daar de Engelse benaming **twite** van afgeleid.

Zo zoetjes aan wordt het ook tijd dat de sneeuw- en ijsgorzen zich laten zien. Over het algemeen zijn de sneeuwgorzen enigszins in grotere aantallen aanwezig dan de ijsgorzen, want bij de sneeuwgorz zegt de „Avifauna” „in vrij klein aantal”, d.w.z. 100 tot 500 exemplaren en bij de ijsgorz „in klein aantal” oftewel 1 tot 100.

Mocht u ooit eens een sneeuwvink aantreffen dan is dat beslist iets om naar huis te schrijven. Deze vogel is, voor zover mij bekend, tot nu toe één keer binnen onze grenzen gesignaleerd en wel op 14 september 1967 bij Akersloot (N.-H.). Het zal u bekend zijn dat tijdens de trek en stormweer dikwijls heel wat gevederde vriendjes het loodje leggen. Zo werd een vlucht ijsgorzen eens overvallen door een sneeuwstorm, een zogenaamde **blizzard**, in de Verenigde Staten van Amerika. In de nacht van 13 op 14 maart 1904 trokken legioenen ijsgorzen in noordelijke richting. De nacht was koud, erg donker en er viel een dik pak natte sneeuw. 's Morgens kwamen tot de ontstellende ontdekking dat een onnoemelijk aantal ijsgorzen de dood had gevonden. Op het ijs van twee meren in Minnesota lagen niet minder dan 750.000 gorzenlijkjes. In de omgeving waren straten, daken, kortom alles bedekt met dode ijsgorzen! Miljoenen waren omgekomen in die ene fatale nacht. Bij nader onderzoek bleek dat alle maagjes volkomen leeg waren en dat voornamelijk de honger de zwakheid had veroorzaakt, waardoor zij geen weerstand konden bieden aan de woedende elementen.

Tot slot nog een vogeltje dat in oktober soms op de trek wordt gezien, namelijk de strandleeuwerik. De voorkant van de kop is geel met zwarte wangen en een dito gekleurde borstvlak. Het mannetje heeft kleine spitse „horentjes” op de kop.

Volgende maand zullen de meeste „echte” wintergasten wel zijn gearriveerd en die zullen we dan eens bij de kop nemen, zij het dan ook figuurlijk uiteraard.

N.B. In het verhaal noemde ik even de spreeuw. Omdat ik nog een plaatje had van zo'n vogel met een „wulpesnavel” heb ik het er als curiositeit bij gedaan.

„ANIMALI”

INTERNATIONAAL VOGEL- EN APENPARK
POSTBUS 291 - ROOSTENLAAN 303
TELEFOON 040-113738 - EINDHOVEN

STEEDS VOORRADIG EEN RUIME COLLECTIE TROPISCHE EN ANDERE PARKVOGELS

Vraagt onze uitgebreide nieuwe prijslijst

Vogelliefhebbers bezoekt ons park!
Verkoop ook gedurende het weekeinde!

A. P. v. GILS

Abcovenseweg 19 - Goirle
Telefoon 013-34 15 79
b.g.g. 013-34 13 28

In- en verkoop van alle soorten siervogels. Speciaal Australische Vinkjes en Parkieten

Geopend dagelijks 9 tot 12 uur en 13.30 tot 18.00 uur.
Zaterdags tot 16.30 uur - Zondags 10 tot 12 uur.

EDELCHEMIE B.V. PANHEEL

vecht voor een schoner milieu

Fabriceert: NEOFLEX-E-3-X, de beproefde
frisse INSECTENDODENDE verf voor uw
hokken, voliëre, broednesten etc.
Het gebruik van insecticide is 100x minder.

Nu ook verkrijgbaar via uw vereniging
NEVEX het nieuwe spuitmiddel op basis van
Pyrethrum. Niet schadelijk. In flessen van 1 liter.

Bel ons op:

telefoon 04747-1469 of 04747-1867

Nieuw in Nederland!

Een boeiende KLEURENFILM; voor sport-
avonden. Over de verzorging van vogels:

De vogelvriend kent geen verval

Enkele reacties: Door uw film ging een nieuwe
wereld voor ons open. - Men kan duidelijk zien dat
hier een Topkweker aan het werk is.

Op aanvraag wordt u een folder toegezonden.
Brieven met betaald port.

L. A. VAN OOSTROM

VOSSEGATSELAAN 33 - UTRECHT
TELEFOON 030-51 43 60

IMPORT - EXPORT

Grootste in- en uitvoerbedrijf in België. Alle soorten
tropische vogels, Parkieten, Aapjes, grijze Papegaaien,
groene Papegaaien, Lorries, enz.

Prijslijsten enkel voor handelaars, tevens verkoop
aan particulieren.

Openingsuren: alle dagen van 9 tot 17 uur.
Vrijdag, zaterdag en zondag van 9 tot 12 uur

SPECIALE AANBIEDING

van de

INTERN. HOBBY-BOEKHANDEL

Joppelaan 60, Postbus 20, GORSSEL
telefoon: 05759 - 19 50

voor de abonnees van dit blad

met sterk gereduceerde prijzen

1. HET VOGELPARADIJS IN KLEUREN,
10 BANDEN (5 x f 50,—) f 250,—
2. AUSTRALISCHE PAPEG. en
PARKIETEN, Rutgers „ 42,50
3. KWARTELS EN FAZANTEN, Rutgers „ 47,50
4. TROPISCHE VOLIËREVOGELS II,
Rutgers „ 17,50
5. HANDBOEK v. d. KLEURKAN.-
KWEKER, Bosman „ 17,50
6. GENEESKRUIDEN II, paperback
Daems „ 17,50
7. ZANG- en KLEURKANARIES, Rutgers „ 11,50
8. PAPEGAAIEN in kooi en vol., Gerrits „ 11,50
9. RUTGERS' KWEEKBOEK „ 6,—
10. KANARIES, pocket, Rutgers „ 4,—

(Zolang de voorraad strekt; porto wordt berekend!)

De verlaagde prijs van de nieuwe druk van de
ENCY. v. d. VOGELLIEFHEDDER in 4 prachtbanden
wordt verlengd tot 31-12. (7 x f 50,—) f 350,—.

GRATIS CATALOGUS

van vogel-, dieren-, en plantenboeken!

FLORA en FAUNA B.V.

SIEM VAN 'T HART

POSTBUS 312
CAPELLE AAN DEN IJSSEL
Telefoon 010 - 12 75 11

Wij leveren uitsluitend aan de erkende vak-
handel (Dibevo-speciaalzaken).

Constant in voorraad Grijze Roodstaart- en
andere papegaaien.

Ook gespecialiseerd in tangara's, rotshanen,
kolibries, nachtegalen, vliegenvangers etc.
Tevens voorradig Hyacinth Ara's.

de zuid hollandsche frisé

door A. L. van Liempd

Een vogel die we niet veel op onze tentoonstellingen tegenkomen is zeker de Zuid Hollandsche Frisé. Van de vorm- en postuurkanaries is het beslist een van de moeilijkst te brengen vogels. Het is een ras dat is samengesteld uit verschillende karakteristieken. Op de eerste plaats moeten ze een bepaalde werkhouding aannemen en daarnaast moeten ze op de juiste plaatsen gefriseerd zijn.

Wanneer een Zuid Hollandsche Frisé zich presenteert in de werkhouding dan komt die houding, het postuur, overeen met het cijfer 7. De smalle hals en fijne kop dalen dan tot onder de schouderlijn terwijl rug en staart één rechte lijn vormen. De staart mag de zitstok net niet raken. De poten moeten volkomen gestrekt zijn. Indien men achter de vogel gaat staan mogen de kop en de hals niet te zien zijn.

De frisering is verdeeld in drie onderdelen, namelijk: DEKMANTEL, dat is de frisering die op het midden van de rug ontstaat en aan weerszijden symmetrisch over de schouders moet vallen, de scheiding op de rug moet een rechte lijn zijn; VINNEN, dit is de flank- en dijfrisering welke in opwaartse richting omhoog moet krullen zodat een gedeelte van de vleugels daarmee wordt bedekt, deze moet eveneens symmetrisch zijn; BORSTFRISERING welke van opzij uit naar het midden van de borst omkrult en als het ware voor de borst een mandje vormt. Hoe langer die borstfrisering is, hoe mooier dat mandje gevormd zal zijn. De onderbuik moet glad zijn en daarop mag zich geen frisering vertonen. Dit geldt ook voor de bevedering op kop en hals.

De kop moet klein en smal zijn, de hals lang en slank. De vleugels zijn vrij lang maar mogen elkaar toch niet kruisen. De staart is lang en smal en de totale lengte van de vogel moet 17 cm zijn.

Alles samenvattend is het geen eenvoudige zaak om al die kenmerken, die karakteristieken, in één vogel te verwezenlijken. De liefhebbers van dit ras zullen echter des te meer eer hebben wanneer ze met goede exemplaren op de tentoonstellingen inzenden. Bij het samenstellen van de kweekparen dient men uiterst secuur te werk te gaan. Men moet met alle onderdelen rekening houden maar op de eerste plaats zal men die vogels welke een goede werkhouding aannemen moeten selekteren om ze daarna te beoordelen op een juiste en goede frisering. Het beste is om met deze vogels paarsgewijs te kweken. Over het algemeen zijn het geen beste ouders en men is wel verplicht er voor te zorgen dat er goede pleegouders kunnen worden ingeschakeld. Ook de temperatuur speelt een grote rol. In de broedruimte mag deze beslist niet onder de 15 graden Celsius komen. De Zuid Hollandsche Frisé wordt geshowd

in open kooien en ook hier geldt dat de temperatuur in de TT-zaal niet te laag mag zijn; het beste is 18 tot 20 graden C.

Evenals met andere zogenaamde houdingvogels vraagt ook dit ras veel tijd van de kweker welke hij aan de training moet besteden. Vroeg beginnen is het allerbeste. Ook de keurmeester zal zich de tijd moeten gunnen om deze vogels te beoordelen. Het beste is de vogel 's morgens op de stelling al op de houding te beoordelen. Ook de TT-besturen zullen hiermee rekening moeten houden. Iedere vogel moet de kans krijgen om zich van zijn beste zijde te laten zien. Het behoeft geen betoog dat indien een keurmeester alleen dergelijke vogels moet keuren hij aan een aantal van hooguit 60 per dag meer dan genoeg heeft.

De weinige exemplaren die men nu nog tegenkomt zijn niet altijd raszuiver. Er kleven vaak nog te veel fouten aan. Heel dikwijls ziet men bij dit ras dat ook op de onderbuik frisering voorkomt.

Men kruist dit ras wel eens met de Noord Hollandsche Frisé en dat is zeker niet goed. Zo worden daardoor ook kop- en halsvorm nadelig beïnvloed. Met kruisingen bevordert men zeker niet de raszuiverheid.

Samenvattend kan gezegd worden dat het geen vogel is voor de beginnende liefhebber. Een meer gevorderde kweker kan er echter enorm veel plezier aan beleven. Het is te hopen dat we ze binnenkort meer zullen kunnen zien.

wat lezers schrijven

REACTIE OP GEACHTE REDACTIE

Zowel vogelkweker als keurmeester van kleurkanaries zijnde, wil ik graag op het artikeltje van de heer J. C. W. Luijsterburg in het augustusnummer reageren. De geschetste manieren van prijzenverdelingen komen inderdaad niet prettig over. We moeten echter wel bedenken, dat de prijzenverdeling voor verantwoording is van de betreffende TT-commissie, wat bij een goede vereniging in overleg gaat met alle leden (doch meestal alleen die leden die regelmatig de vergaderingen bezoeken). Deze leden kunnen dan bij de bespreking van het TT-reglement hun bezwaren naar voren brengen. Bij districts TT's is de werkwijze gelijk, met dit verschil dat de bezwaren door verenigingen naar voren gebracht kunnen worden; tegen het prijzensysteem van de Bonds TT kunnen de verschillende districten weer ingaan.

Nu het puntensysteem:

In de eerste plaats is het voorbeeldje van de zoon niet zo gunstig gekozen, daar dit jongmens alleen zijn intelligentie naar zijn proefwerk meeneemt en onze vogel (bijv. de kleurkanarie) zijn hele hebben en houden, zoals kleur, houding, grootte, vorm, bevedering en conditie. Laten we eens kijken naar de rubrieken, die **geen** betrekking hebben op de kleur; hiervoor zijn 50 punten van de 100 te behalen.

Een goede inzender zal dan ook zoveel mogelijk proberen een vogel in te zenden, die een goede houding aanneemt, de juiste grootte en vorm heeft, mooi strak in de bevedering zit en een goede conditie heeft. Vogels die voldoen aan deze eisen zullen aan 44 van de 50 beschikbare punten kunnen komen. Door deze selectie van de inzender zal in de meeste gevallen de ingezonden vogel al (voordat hij gekeurd wordt) zo'n 40—44 punten in zijn zak hebben.

Nu de kleur. Voor het gemak nemen we een vetstofkanarie, doch de beoordeling van een pigmentvogel ligt niet anders, deze vetstofkleur kan een puntenwaardering krijgen van 36, voor een sterke meerkleurigheid (is bontvorming aanwezig dan kan het puntenaantal nog lager worden) tot 40 voor een topkleur.

Conclusie: Het minimum aantal punten ligt ongeveer bij $40 + 36 = 76$ en het maximum bij $44 + 48 = 92$. Het minimum komt dus niet lager uit, omdat de keurmeester dit niet wil, doch omdat de inzenders hun vogels van 0 t/m 76 punten thuislaten, gelukkig maar voor de keurmeesters, maar wel een nadeel voor de inkomsten van de TT-commissies.

We zien dus dat het puntensysteem aan de onderkant nog niet zo belachelijk is. Komt er onverhoopt toch een vogel op een TT, waar „werkelijk niets van deugt“; hier verstaan we dan onder een pakweg blinde vogel met 1 poot enz.; dan zullen de meeste keurmeesters deze vogel geen punten geven. Op het keurbriefje vinden we dan wel de opmerking: „Deze vogel hoort niet op een TT thuis“, of misschien een nog sterkere uitdrukking. Zo'n diertje hoort dan ook thuis onder het hoofdstuk „anti-reclame“ en de keurmeester zal de eigenaar zelfs de poedelprijs niet gunnen.

Nu het aantal punten naar boven, dat is gewoon een latiger zaak. Inderdaad wordt vaak het argument gebruikt „als er nog eens een betere komt“. Dit moeten we op een kortere termijn zien, niet als er volgend jaar, maar als er op de volgende tentoonstelling een betere komt.

Stel, we hebben een mooie vogel in vereniging A en een nog mooiere in vereniging B, de vogel te A

krijgt 90 punten en de vogel te B krijgt ook 90 punten toegekend. Beide vogels komen op de districts-tentoonstelling, vogel A krijgt nu bijv. 90 en vogel B 91 punten; beide inzenders zijn tevreden en terecht, daar de vogels gelijkmatig gekeurd zijn.

Nu het systeem van max. punten, hierbij moet iedere keurmeester een extra moeilijkheid overwinnen; hij moet nl. rekening houden met het feit, dat de beste vogel op de betreffende TT weleens de landskampioen zal kunnen worden. Geeft hij deze vogel 90 punten en krijgt de vogel op de bonds-TT 100 punten, dan heeft hij deze vogel op de onderlinge TT maar liefst 10 punten te laag gekeurd, omgekeerd kan hij de vogel ook de volle 100 punten op de onderlinge TT hebben gegeven en op de bonds-TT blijken 10 betere vogels te zitten; dan heeft hij deze vogel 10 punten te hoog gekeurd.

Nog een vraag: welke keurmeester zal op de bonds-TT durven zeggen dat de vogel, die daar als beste gewaardeerd wordt, al dan niet de wereldkampioen zal worden? Hopelijk is met bovenstaande aange-toond, dat de kans op grote beoordelingsverschillen bij het max. puntensysteem aanmerkelijk groter is dan bij het huidige systeem en dat het max. aantal punten van $44 + 48 = 92$, nog niet zo'n slecht uitgangspunt is.

Nu even een praktische conclusie: iedere inzender weet nu, dat een vogel van 88 en hoger een top-, een van ongeveer 85 t/m 87 een middelmatige-, en beneden de 85 een slechte TT-vogel is.

J. T. L. Zondervan
Tietjerk (Fr.)

korte berichten

VRAAG EN AANBOD

In verband met de wat vroegere verschijning van het decembernummer, dienen de teksten voor Vraag en Aanbod vóór 20 november a.s. op het bondsbureau te zijn.

BONDSCONTRIBUTIE

Heren penningmeesters, zo u wellicht weet is de bondscontributie ingaande 1 januari 1977 onveranderd vastgesteld op f 4,— per lid per kwartaal, jeugdleden tot 18 jaar f 2,— per lid per kwartaal. Wilt u er toch s.v.p. voor zorg dragen dat de contributie TIJDIG wordt overgemaakt? Tijdig wil zeggen voor de VIJFDE van elk kwartaal.

CONTRIBUTIEKAARTEN

Binnen enkele weken zullen de contributiekaarten voor 1977 naar de afdelingssecretariaten worden verzonden. Wij verzoeken de heren secretarissen om deze direct te controleren en bij eventuele onjuistheden zo spoedig mogelijk het bondsbureau daarvan in kennis te stellen.

BUITENGEBEUREN

Gedurende deze jaargang heeft u elke maand over onze buitenvogels kunnen lezen. Met ingang van de jaargang 1977 zal deze serie in een iets andere vorm worden voortgezet. Onze medewerker Meindert de Jong zal dan één vogelsoort meer uitgebreider gaan beschrijven onder de titel VOGEL VAN DE MAAND. U zelf kunt aan hem kenbaar maken over welke soort u graag wat meer wilt weten. Zijn adres is M. de Jong, Lucernehof 38 in Nagele n.o.p.

RECTIFICATIE

In het artikel over de Ransuil dat u in het vorige nummer heeft kunnen lezen, staat ergens dat er van doodgeslagen **mussen** gebruik werd gemaakt. Dit is niet juist, het betroffen doodgeslagen MUIZEN.

Vervolg op pag. 463

witoorparkiet

pyrrhura leucotis

tekst: Cees van Berkel; foto: Wolfgang de Grahl

Volgens Butler werd het eerste kweekresultaat met de witoorparkieten in 1885 in Londen behaald. In 1889 had in Wenen Prins Frederik van Saksen-Gotha er ook succes mee. Daarna zijn ze in vele landen, ook in het onze, veelvuldig door de liefhebbers gekweekt.

Waarschijnlijk mede door de overweldigende belangstelling voor de Australische kromsnavels is de witoorparkiet, zoals zoveel soorten van Zuid Amerikaanse afkomst, de laatste 10 tot 12 jaar in het vergetboekje geraakt. We zien ze nog wel eens op tentoonstellinigen, zij het vrij zelden, en altijd betreffen het dan zogenaamde open klassers. Je hoort zelden meer van Eigen Kweek en als je er iets van hoort betreft het meestal nog een bastaardering met de bruinoorparkiet.

Misschien wordt mede door dit artikelje de belangstelling voor deze toch beslist mooie vogel weer wat opgevizeld. Want mooi zijn ze, in elk geval.

Er zijn van de witoorparkieten een aantal rassen of ondersoorten bekend. De nominaatvorm, *Pyrrhura leucotis leucotis*, komt voor in Oost-Brazilië van Zuid-Bahia tot Sao Paulo rond Rio de Janeiro en is 24 cm groot, waarvan alleen de staart al 11 cm meet. De ondersoorten vertonen in het algemeen geringe verschillen, hetzij in formaat, hetzij in kleur. Het zijn: *P.l. grisepectus* in de staat Ceara in Noordoost-Brazilië; *P.l. pfrimeri* in Goyaz in Noordoost-Brazilië;

P.l. emma in Noord-Venezuela en *P.l. auricularis* in Noordoost-Venezuela.

Ze worden dikwijls in groepjes van 10 tot 20 stuks waargenomen in open bossen en vooral in maïsvelden, waar ze een geweldige ravage kunnen aanrichten. Er is verder erg weinig van ze bekend en wat we van ze weten is aan het licht gekomen door gegevens van de liefhebbers die ze in de volière hadden en ermee gekweekt hebben.

Het beste kunnen we ook deze soort apart per paar in een vluchtje, van minimaal 3 m lengte, huisvesten. Als broedgelegenheid maken ze gebruik van houten nestkasten welke een bodemoppervlak dienen te hebben van 25 x 25 cm, 40 cm hoog moeten zijn en een invlieggat hebben van ongeveer 6 à 7 cm middellijn. De bodem bedekken we met een laag vochtig turfstrooisel, eventueel vermengd met houtzaagsel.

De gemiddeld 4 witte eitjes worden, alleen door het vrouwtje, gedurende ongeveer 22 dagen bebroed. Buiten de broedtijd gebruiken ze de nestkast als slaapgelegenheid. Bij het uitkomen van de eitjes zijn de jongen met een witachtig dons bedekt. Na ongeveer 6 tot 7 weken vliegen ze uit.

Er is geen uiterlijk waarneembaar verschil tussen man en pop; de jongen zijn wat valer van kleur en hebben een minder scherpe golftekening.

Het zijn plezierige volièrevogels, die overigens wel eens een onaangenaam geschreeuw kunnen produceren. Zij zijn erg sterk en kunnen onze winters heel goed in een onverwarmde, zij het wel goed beschutte, volière doorbrengen.

Prettig van deze soort is, dat ze spoedig tam worden en ten opzichte van hun verzorger enige afhankelijkheid betonen. Eenmaal gevormde paartjes blijven elkaar zeer trouw.

Naast een goed mengsel zaden, aangevuld met trossierst, appel, sla en regelmatig wat eivoer, blijven ze in goede conditie. Eventuele broedresultaten zijn afhankelijk van het feit of men een paar heeft weten te bemachtigen en of het tussen die twee wel klikt. De moeilijkheid is ook hier weer het niet uiterlijk waarneembare verschil tussen hem en haar. De gedragingen van de vogels ten opzichte van elkaar en vooral tijdens de broedperiode, zullen ons enige zekerheid moeten verschaffen.

Waar wacht u nog langer op ?

**Gun uw vogels selectief geschoonde
WITTE MOLEN zongerijpte zaden!**

WITTE MOLEN gemengde zaden voor kleur, zang en postuurkanaries, tropische vogels, parkieten en wildzang.

WITTE MOLEN zaadmengsels door onze voedingsdeskundige in de juiste verhoudingen samengesteld en aangepast aan de behoefte van de vogels in het seizoen.

Naast onze sublieme ALLESTERIN-mengsels voor de specialist, een keur van mengsels o.a.:

- Zangzaad Speciaal - Rood 1 - Zwart 1R - Zwart 1R z. hennep.
- Tropischzaad speciaal - Tropischzaad A.P.V. (v. Austr. Prachtvinken)
- Parkietenzaad speciaal - Parkietenzaad grof
- Wildzangzaad E.S. (eigen samenstelling)

VOGELLIEFHEBBERS DIE WETEN WAT GOED IS
PASSEN DE VOORDEELREGEL TOE.

Dus Witte Molen zaden!

**witte
molen**

**WITTE MOLEN B.V.
PROV.WEG - MEEUWEN (N.Br.)**